Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-N. 113. Preu 5 fr. - 6 d'agost del 1947-Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19. Paris XIX

LES MASSES REAFIRMEN llur voluntat ANTIFRANQUISTA I REPUBLICANA

AQUESTS darrers dies s'han celebrat a França una sèrie de reunions d'un sector republicà en les quals es diu que fou estudiada la situació política d'Espanya, les perspectives de solució a aquesta situació i la forma d'arribar-hi. La resolució feta pública, resultat de les discussions, constitueix, no una «solució», sinó noves dificultats per a aquesta solució. Inclou un seriós atac a les institucions republicanes i la seva aplicació retardaria indubtablement la realització d'allò que anhela i pel qual lluiten el nostre poble i els altres pobles d'Espanya: la República i les llibertats nacionals.

En primer lloc, els nostres pobles demostren dia a dia, en llur lluita contra el franquisme, llur ferma voluntat d'arribar a aconseguir la liquidació d'aquest règim i la reconquesta de la República i les seves llibertats.

Segonament, aquests darrers temps s'han celebrat ací a França actes que posen de relleu, d'una manera inequívoca què és el que volen els antifranquistes catalans i espanyols.

La concentració antifranquista i republicana de Tolosa, el dia 20 de juliol darrer, on més de 40.000 persones aplaudiren les patriòtiques paraules de Dolores Ibàrruri, és el desmentiment més rotund per a aquells que parlen de descoratjament, de pèrdua de perspectives. Es la demostració rotunda que els antifranquistes espanyols veuen en la política d'unió nacional antifranquista de tots els patriotes l'única capaç de solucionar veritablement els nostres problemes. Es encara la demostració rotunda que el Partit Comunista d'Espanya, en la seva política, interpreta, es fa ressò, dels anhels, de les necessitats dels nostres pobles.

L'entusiasme, el fervor republicà de les masses espanyoles a l'exili, manifestats en la grandiosa concentració de Tolosa, ensems que espanta Franco i Falange, ha de fer reflexionar tots aquells antifranquistes que, mancats de perspectiva o bé influenciats per la propaganda de l'enemic, perden la fe en la nostra victòria. També ha de fer reflexionar aquells que, servint conscientment o inconscientment interessos aliens als dels nostres pobles intenten la realització de compromisos directament en contra dels esmentats interessos.

Per a uns, l'acte de Tolosa és un gran estímul, un revifament de l'entusiasme, una reafirmació de la confiança en la victòria. Per a altres és el toc d'atenció que pot fer que comprenguin quina és la voluntat de's nostres pobles i juntin llurs forces per a la seva realització. I per als altres, la seguretat que tots llurs esforços per a perllongar el règim d'opressió franquista, per a imposar a Espanya solucions contràries als interessos populars, favorables a uns o altres cercles imperialistes, fracassaran.

Vuit dies després de l'acte de Tolosa es va celebrar a Perpinyà, amb un gran míting, l'onzè aniversari de la creació del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Això va donar motiu a una veritable concentració d'antifranquistes catalans que, amb llurs ovacions a l'exposició de la nostra línia política, feta pel nostre secretari general, company Joan Comorera, expresaren llur confiança en la victòria de la República i de Catalunya.

Nosaltres hem tingut una vegada més la confirmació que la nostra política de lluita intransigent contra el franquisme, per la República i les llibertats nacionals dels pobles hispànics, és aprovada per les masses i estem segurs que, continuant pel mateix camí, servim la nostra classe obrera, el nostre poble i escurcem els terminis de la victòria.

També estem segurs que això és comprès abastament pels dirigents dels altres partits i organitzacions antifranquistes catalans, cosa que facilitarà la unificació d'esforços tan necessària pel bé de la República i de Catalunya.

EXPERIÈNCIES DE LA LLUITA DEMOCRATICA i REPUBLICANA

per **Rafael VIDIELLA**

AQUESTS dies de juliol-agost es compleix el trentenari d'uns esdeveniments revolucionaris contra la monarquia borbònica que, en certs aspectes, tenen una gran semblança amb alguns trets de la lluita actual contra la «monarquia» franquista.

Després de la vaga general del 1909 a Barcelona, el moviment revolucionari s'havia tornat a aguditzar des del començament de la primera guerra mundial. I la vaga general del desembre de 1916 arreu d'Espanya va ésser l'inici de les jornades revolucionàries de juliol-agost del 1917.

La monarquia borbònica i els seus sustentacles, el militarisme, l'alt clergat, l'aristocràcia, s'enfonsaven en el descrèdit popular, víctimes de llur política germanòfila, de la repressió contra les masses populars, d'exportacions fraudulentes i negocis bruts i de fer passar fam al poble.

La classe obrera rondinava i s'agitava a l'interior de les fàbriques, tallers i mines, i les dones, en manifestar-se contra l'escassedat de productes alimentaris i llur preu excessiu, foren les precursores de la vaga general de la fam declarada el desembre del 1916 per la unitat d'acció de la U.G.T. i C.N.T.

Aquesta indomable voluntat de lluita unida dels obrers va guanyar a la causa antimonàrquica i republicana les enormes masses de pagesos, intel.lectuals i menestrals i àdhuc alguns sectors de la gran burgesia. L'Assemblea de Parlamentaris catalans feta el 5 de juliol a l'Ajuntament de Barcelona i la dels parlamentaris espanyols al Parc de la Ciutadel.la de la capital catalana el 19 del mateix mes —el 19 de juliol és dues vegades històric a Barcelona— a les quals van assistir homes de la Lliga, com Abadal, i monàrquics, com el marquès de Marianao, junt a Pablo Iglèsias, Marcel.li Domingo i altres republicans, són una prova de com el moviment revolucionari s'estenia a totes les classes i capes socials hispàniques.

El descontentament guanyà fins i tot l'Exèrcit, un símptoma del qual havia estat la creació de les Juntes de Defensa. I tant va eixamplar-se aquest descontentament general que, el 13 d'agost del 1917, posades d'acord les organitzacions obreres U.G.T. - C.N.T. declararen la vaga general revolucionària indefinida a tot Espanya contra la monarquia.

Quines foren les causes que salvaren llavors l'ensulciada d'una monarquia generalment odiada i tan massivament combatuda per la classe obrera?

Igual que avui en la lluita contra Franco, fonamentalment, dues: la manca d'una perfecta unitat de la classe obrera i les forces republicanes i la por al poble, la por a una sortida veritablement democràtica i popular que sentien determinades capes conservadores i àdhuc alguns líders anomenats obrers i republicans: igual que avui.

També, igual que avui, encara que no existien els comunistes en cap lloc del món, la majoria dels assistents a l'Assemblea de Parlamentaris es preguntaven «quina actitud adoptarien els obrers dirigits pels socialistes i els anarquistes». I, efectivament, quan el mateix dia de l'Assemblea de Parlamentaris els obrers barcelonins van declarar la vaga general per tal de recolzar-la, la reunió de pares de la Pàtria es va dissoldre, més per por al poble al carrer que perquè Brabo Portillo posés la «mano en el hombro» —en senyal de detenció—, damunt del president Abadal. I quan es desfermà la vaga general revolucionària, iniciada el 13 d'agost, vam veure com els Abadal, Cambó, Lerroux, Melquíades Alvarez i altres líders i agents de la gran burgesia no volien saber res amb el poble, que era el que garantia una veritable sortida democràtica, igual que les Juntes de Defensa de caps i officials de l'Exèrcit tampoc no volien saber res amb les Juntes de suboficials i sergents, que eren el poble de les casernes.

Els senyors de casa bona i llurs criats, tant si formaven part de l'Exèrcit com de l'element civil, només volien emblanquinar una mica la façana monàrquica i per això la classe obrera estorbava, encara que, repetim, el 1917, no estés dirigida pels comunistes. La qual cosa demostra que és la democràcia allò que fa por als alludits senyors i criats de casa bona que esgrimeixen avui l'espantall comunista, com esgrimien ahir la torxa del republicà, la bomba de l'anarquista o la dissolució de la família i la socialització de les dones en un possible règim socialista.

Tot aquest període de juliol-agost del 1917 ens recorda determinats aspectes de la lluita actual contra el règim hitlerià de Franco.

En 1917, la unitat combatent de la classe obrera no fou prou sòlida. El P.S.O.E., la U.G.T. i la C.N.T. van fer junts la vaga general revolucionària, però no constituïren un sol Comitè revolucionari de les tres organitzacions unides amb altres forces republicanes. El P.S.O.E. - U.G.T., per una banda, des de Madrid, i la C.N.T. per l'altra, des de Barcelona, no van imprimir una unitat política al moviment revolucionari i, malgrat tenir a llur costat la immensa majoria del país, les forces reaccionàries van salvar la monarquia fent veure que aquesta es «democratitzava».

Avui, tot i essent la classe obrera la que porta el pes de la lluita antifranquista, tant a l'interior com a l'exterior del país, no hi ha una sòlida coordinació i unitat d'esforços. Cada partit i organització mena la lluita isoladament i els cops contra Franco no donen el resultat que donarien si fossin organitzats i dirigits per un Consell Nacional de la Resistència sota l'autoritat del Govern de la República.

El cas de la vaga general d'Euzkadi és un magnífic exemple. I és un exemple, perquè els patriotes bascos, tant si són de dreta, de centre o d'esquerra, han demostrat no tenir por a la mobilització general de la classe obrera, columna vertebral que assegurarà la sortida democràtica i republicana contra el règim franquista i la reconstrucció dels pobles hispànics.

La manca d'unitat i la por al poble van permetre el 1917 d'emblanquinar el sepulcre de la monarquia; la manca d'unitat i por al poble van permetre el 1931 un iniciament monarquitzant de la República, i la manca d'unitat i la por al poble ens fan córrer el perill que els capituladors emblanquinin el sepulcre franquista encara que sigui sense Franco.

Una nova FORMA D'ASSASSINAR antifranquistes

Tots els simptomes que dòna l'actual moviment de trasllat de presos indiquen que Franco ha procedit a una selecció dels més qualificats patriotes que han caigut a les seves mans per a deportar-los, en qualitat de penats, a les possessions africanes de Guinea.

Amb unes tals mesures, els propòsits de Franco són evidents. Condemnar a morir en unes terres lluny anes, inhospitalàries i insanes, per consumpció i per maltractes, milers i milers de demòcrates i republicans.

Es aquesta, una nova forma franquista d'atemptat contra tota norma de dret i d'humanitat, darrera del qual Franco i Falange pretenen amagar llur sadisme feixista.

Tots aquests crims han d'ésser prou per aixecar tots els partits i organitzacions antifranquistes units, tots els homes i organitzacions democràtiques del món per acabar amb el darrer reducte feixista d'Europa i per salvar de la mort segura els antifranquistes dels pobles hispànics.

Més patriotes condemnats a mort Impedim que siguin executats!

Franco ha llançat un nou reple a les forces democràtiques i republicanes dels pobles hispànics i a la democràcia internacional. El dia 29 de juliol, després d'una monstruosa comèdia de procés i de consell de guerra, ha jutjat i condemnat a severíssimes penes un grup de joves menors d'edat, els quals fa més d'un any, els tenien presoners a Alcalà de Henares.

Quan fou donat a conèixer un tal propòsit, davant del clam mundial que es va aixecar i de les gestions diplomàtiques que es van fer per tal de salvar la vida d'aquells patriotes, Franco, cinicament, va negar la veracitat dels fets denunciats. Una tal negativa no perseguia res més que apaivagar l'agitació produïda per a millor portar a cap els seus plans d'assassi professional.

Arribat el moment que ha creguit oportù, per sorpresa, ha donat ordre que fossin jutjats i condemnats els joves detinguts i així ha estat fet. Un d'ells ha estat condemnat a mort i els altres a penes que oscil.len entre sis i vint anys de treballs forçats.

Una vegada més s'ha demostrat que Franco només por portar a cap els seus plans valent-se de la passivitat dels seus enemics.

Ben segur que amb una mobilització nacional i permanent contra el terror franquista per part de tots els patriotes catalans i espanyols, de tots els demòcrates del món, junt amb la lluita antifranquista, Franco es veuria arreconat i anorreat. No podria continuar assassinant i terroritzant el nostre poble.

El nòm de Jeroni Marchena Domínguez ve a sumar-se, doncs, als d'Agustí Zoroa i d'Angel Carrero, patriotes exemplars que els falangistes volen assassinar.

Ningù no pot restar confiat en què Franco pot deturar-se per pròpia voluntat en la seva tasca sinistra tendent a l'extermini fisic dels millors fills del nostre poble. Ningù no pot confiar-se en les negatives, en els suposats «escrùpols» que Franco pot pronunciar o tenir.

Franco nega quan la negativa facilita els seus plans.

Franco menteix quan la mentida li permet la realització dels seus propòsits.

El règim de Franco i el seu terror ens exigeix la nostra mobilització general i reclamar l'ajut de la democràcia internacional per salvar de l'execució els patriotes condemnats a mort i per exigir l'alliberament dels empresonats per combatre el franquisme, per defensar la independència de la pàtria, la democràcia i la República.

«Obrim de bat a bat les portes del Partit, en primer terme als obrers i, fonamentalment, a la joventut obrera, nervi avui dels guerrillers i dels Sindicats clandestins, a tots els obrers sense distincions d'inicials, car no som el partit de la U.G.T., sinò el partit de la U.G.T. i de la C.N.T., de tota la classe obrera. Obrim les portes del Partit de bat a bat a la pagesia, a la menestralia, als petits burgesos, als intel.lectuals que senten la vida real de la nació, als nostres tècnics, a tots els patriotes que acceptin, resoltament, la nostra línia política de lluita despietada contra Franco i els capituladors, de construcció després de la victòria, d'una democràcia popular. Obrim-les sense cap temença ni reserves. Car l'experiència pròpia ens ha demostrat que la bolxevització s'aconseguèix d'ns dels rengles del Partit, no fora d'ells.»

(Del discurs de Joan Comorera a Perpinyà),

SOM MES FORTS QUE LA REACCIO INTERNACIONAL SI LLUITEM!

Alguns, per por a la lluita, altres, desorientats, molts, temorencs d'una sortida democràtica del problema espanyol i de la força d'un poble amo dels seus destins, cerquen la solució del nostre problema a certes cancelleries internacionals, solucions reaccionàries destinades a escamotejar als pobles hispànics el fruit de llur lluita.

Nosaltres hem dit i seguim sostenint que l'enderrocament del franquisme cal cercar-lo, no en una actitud servil de pidolaires, davant dels imperialistes, sinò, fonamentalment, en la mobilització i organització de les nostres pròpies forces, en la nostra lluita i en la nostra unitat, en la unitat de tots els pobles hispànics.

Necessitem ajut internacional, però no ingerència imperialista. Ajut desinteressat, cordial i viu, els que ens donen les noves democracies, la solidaritat dels pobles amants de la pau i de la democràcia, la solidaritat viva de la classe obrera mundial i de les seves organitzacions sindicals i polítiques.

Demanen i exigim l'ajut i la solidaritat de tots els pobles del món. Demanem i exigim que es faci justícia, internacionalment, a la República espanyola i a la nostra lluita contra Franco. Que els governs de les Nacions Unides i l'O.N.U., com organització internacional encarregada de vetllar per la consolidació de la pau, ens ajudin a enderrocar Franco, deixalla nazi que mentre subsisteixi representarà un perill efectiu contra la pau i la tranquil·litat del món.

Alguna gent considera que sense el beneplàcit de les dues grans potències imperialistes, Gran Bretanya i els Estats Units, no estem en condicions de poder enderrocar Franco i el seu règim.

Es que Franco és tan fort? Es que la reacció internacional és tan forta? Es que nosaltres som uns desvalguts, impotents per imposar les nostres pròpies solucions? Es que hem de junyir-nos al carro dels imperialistes en espera d'unes engrunes a costa de la nostra dignitat i de la sobirania nacional d'Espanya?

«No, companys la reacció internacional no és tan forta com sembla! Franco no és tan fort com sembla! Menys encara si valorem com és degut la nostra pròpia força. No som uns pidolaires, companys! No som, no, uns desvalguts!», *respongué el company Joan Comorera en el seu discurs pronunciat el passat dia 27 de juliol a Perpinyà amb motiu de l'onzè aniversari del nostre Partit, contestant a les lamentacions dels eterns desmoralitzats.*

I més endavant afegí:

«Defensem una causa justa, la causa de la democràcia espanyola i de les llibertats nacionals de Catalunya, la causa de la independència, de la sobirania d'Espanya, la causa de la fraternitat i de la pau entre els homes i els pobles. Estem en el corrent vital, en el món que ascendeix a la vida i lluita contra el món letal que descendeix a la mort.

No estem sols. Està amb nosaltres la gran, la gloriosa, l'exemplar Unió Soviètica, la fidel amiga de la democràcia espanyola, la que ens ha obert tots els camins de la victòria amb les victòries immortals del seu invencible Exèrcit Roig. Tenim al nostre costat les noves democràcies europees, Polònia i Txecoslavàquia, Romania i Hongria, Iugoslàvia, Bulgària i Albània, les noves democràcies en marxa ferma pel camí del socialisme que han reconegut el nostre Govern republicà. Tenim la Federació Sindical Mundial, la internacional de les dones, dels joves, centenars de milions d'obrers, d'antifeixistes de tot el món. Tenim al nostre costat la classe obrera internacional mobilitzada constantment pels partits comunistes, pels partits que mai no ens ha regatejat ni ens regate jaran llur més ferm i conseqüent ajut. Tenim amb nosaltres els pobles mateixos dels països imperialistes que dirigeixen l'ofensiva reaccionaria dels pobles que votaren par la democràcia i el socialisme, per la pau i contra Franco. Està amb nosaltres la voluntat de lluita d'una humanitat que no vol ésser més, que no serà més carn de canó del capitalisme monopolista.»

La lluita unida és l'únic camí que ens pot portar a la victòria sobre el franquisme, pesi als estorços de la reacció nacional i internacional. Això si som capaços de forjar la unitat combatent de totes les forces republicanes i antifranquistes, dirigides per una classe obrera unida, columna vertebral de la nació moderna, la força més conseqüent, revolucionaria i progressiva, que per la seva organització i esperit de lluita i sacrificis és la garantia de la victòria.

La salvació no està a pidolar solucions a la porta de certs imperialistes, sinò en lluitar, en unir-nos, en aixecar tot el nostre poble en un impuls patriòtic capaç de foragitar els bandits falangistes per sempre més.

L'imperialisme, podrit i corsècat per les seves pròpies contradiccions internes, s'encasta al Poder, vol matenir els seus servidors al front dels Governs dels països sotmesos a la seva fèrula despòtica. No vol perdre els seus mercats, les seves zones d'influència, els seus privilegis. Com tot règim que està desapareixent davant l'empenta d'un de nou que creix i es desenvolupa, lluita aferrissadament, no es dòna.

No podem esperar «solucions» d'aquest cantó. Dels imperialistes només podem esperar calamitats, esclavatge i dominació.

Per avui la nova força que marxa triomfant, històricament invencible, és la democràcia nova, popular. Nosaltres també vencerem, perquè, com diu el company Comorera: «estem en el corrent vital, en el món que escendeix a la vida i lluita contra el món letal que descendeix a la mort.»

Una informació de la "United Press"

FRANCO envia MAURIN als Estats Units

Per un telegrama de la United Press ens hem assabentat: que l'agent franquista, que l'espia i provocador Joaquim Maurín ha sortit de Barcelona completament lliure i amb el viatge pagat per Franco.

En efecte, segons el corresponsal de l'agència, jangui a Barcelona, Joaquim Maurín va embarcar el dia 16 de juliol amb destinació a Nova York.

Es o no evident que «LLUITA» tenia raó quan denunciava el caràcter provocador de l'«indult» simultani del trotsquista Maurín i del casadista Mera?

Mera és a França i Maurín és als Estats Units o allà on sigui perquè així convé al botxí del nostre poble i a la reacció internacional que el suporta.

Si els que es desintegren del franquisme i els agents de la reacció exterior que l'alleta encara es belluguen per trobar una solució a esquena dels pobles hispànics, Franco maniobra també amb la maldat que el caracteritza i mobilitza les seves darreres reserves. Un d'aquests peons és Joaquim Maurín.

El diputat del P.O.U.M., líder d'una banda d'aventurers i de traïdors que va abandonar el front per intentar assassinar la República a la reraguarda, és l'únic diputat «republicà» i «obrer» al qual Franco no ha afusellat. Franco, que ha afusellat diputats tan allunyats del comunisme com el catòlic Carrasco i Formiguera, —que no havia votat la Constitució del 1931—, com el milionari Sunyol i Garriga, ha engreixat deu anys el demagog Joaquim Maurín i l'ha fet servir de confident barejat entre els presoners republicans.

Un cop l'ha «indultat», heus ací que l'expedeix als Estats Units, perquè és a Washington on ara Franco es ven Espanya als encants.

I aquest miserable saltarà a França, una vegada complerta la missió que té als Estats Units, car és ací on l'emigració és més densa i és ací on la Segona bis treballa més.

Es hora, dones, que els miops s'adonin dels perills que ens volten i que s'acabi d'una vegada la malintencionada història que el trotsquisme és una invenció comunista, que el P.O.U.M. és només enemic del nostre Partit, perquè és el que més el combat. El trotsquisme és una banda, de desclassats, d'espies, d'agents provocadors, de traïdors, d'aventurers, de gent sense moral que explota la demagògia a la manera de Goebbels i de la Falange i que quan cal provoca tragèdies com la del 3 de maig a Barcelona.

Que ho tinguin en compte els polítics i les organitzacions de Catalunya que no es decideixen a trencar definitivament amb el trotsquisme sota les seves múltiples formes.

Es una necessitat d'higiene nacional.

EL TERCER CONGRES DE LA U. G. T. D'ESPANYA A FRANÇA

A París, ha tingut lloc el Tercer Congrés de la Unió General de Treballadors d'Espanya a França. Les sessions d'aquest important Congrés van tenir lloc els dies 31 de juliol i els dies 1, 2 i 3 del que som, totes elles en mig d'un gran entusiasme i sentit de responsabilitat en aquesta hora greu de la vida política i social de la nostra Pàtria.

Al local de l'Union des Syndicats des Métaux hi havia més de 300 delegats de 62 departaments i una gran assistència d'ugetistes dels 19.000 representats al Congrés. Entre els assistents, figuraven també un gran nombre de delegacions fraternals i representants de diverses organitzacions polítiques espanyoles, de joves, de dones, dels grups professionals de l'Organització i conegudes personalitats del moviment republicà. Entre altres, hi havia els companys Grande, pels ugetistes de la Gran Bretanya, Carro, pels bascos, Molinero i Uriz, del Secretariat de Catalunya.

A la presidencia, coberta amb una gran bandera tricolor de la República, hi havia els companys de la Junta Central i Daniel Anguiano, de la Comissió Executiva. Presidí la primera sessió, el company Boneta, secretari general del Comitè departamental del Sena.

L'Informe de la Junta Central

Un cop fou elegida la presidència d'honor formada pels companys José Satué i Eladio Amador, detinguts a Espanya; la vida dels quals corre un gran perill, el president de la Junta Central, company Enrique de Santiago, presentà l'informe de les activitats d'aquesta Junta i en el qual es fa una bona anàlisi de la situació actual del nostre país, de les lluites de la classe obrera i de les perspectives que ofereixen per a impulsar la unitat de les forces treballadores i antifranquistes i aconseguir la reinstauració de la República a Espanya. Al llarg del seu informe, De Santiago posà de relleu com i de quina manera han crescut les vagues i les lluites dels obrers l'any 1946 i part d'aquest any, que han culminat en la darrera gran vaga general dels obrers bascos el primer de maig, la qual cosa demostra la possibilitat de lluita i quin és el camí de l'alliberament d'Espanya. En tots aquests moviments, la U.G.T. demostra que es prepara per a accions decisives.

En l'informe s'assenyala paral.lelament el treball de l'organització a França, que ha augmentat amb 1.800 afiliats nous i ha recaptat més de cinc milions de francs per a l'ajut del país i ha contribuït en gran manera a l'acció de la U.G.T. i de la classe obrera.

El president de la Junta Central es va referir als treballs portats a cap per a la unitat i posà de relleu la necessitat de persistir en aquest camí pel qual s'han aconseguit força èxits en l'acció de la massa ugetista a França. Demostrà que la classe obrera ha estat l'espina dorsal de la resistència antifranquista i que és la força que marxa a l'avantguarda del combat.

Parlà de les relacions fraternals amb la C.G.T. francesa i de l'ajut entusiasta que els obrers d'aquest país ens presten i de la importància que té estrènyer cada vegada més aquestes relacions.

Entrà després a fer un estudi detallat de la desastrosa situació econòmica d'Espanya sota el règim franquista i de les dificultats en què aquest es debat a conseqüència de la seva política feixista i de l'hostilitat del poble i posà de relleu la misèria de la classe obrera, de les masses populars en contrast amb la demagògia del règim.

Expressà el desig de l'organització que s'amplii el Govern de la República amb representants de tots els partits i forces republicanes.

Destacà també l'acció de la F.S.M., així com de la democràcia mundial, a favor dels pobles hispànics, no sense censurar l'actitud dels Governs anglo-saxons, els quals, contra la voluntat de llurs propis pobles, prosseguèixen la política criminal de la «no-intervenció» a Espanya.

De Santiago acabà el seu informe recordant el mandat dels fundadors de la U.G.T., Iglesias i Quejido, d'engrandir l'organització sindical i de mantenir-se fidels als interessos i a les aspiracions de la classe obrera.

Les intervencions

Al final de la sessió del matí i part de la de la tarda, presidida pel company Jaume Nicto, de l'Alt Garona, van intervenir els companys Marin Caire i Josep Moix, membres de la Junta Central, sobre problemes interns de l'Organització.

Un cop nomenades les diferents Comissions de treball i les ponències i elegida la delegació que havia que visitar la Comissió Executiva de la U.G.T. en nom del Congrés, es passà a la discussió de l'informe, en la qual van intervenir diverses delegacions dels Departaments.

Després de la lectura de les adhesions de la U.G.T. de Tunis, del Partit Comunista d'Espanya, Grup Local de la U.G.T. de Mèxic, dels grups ugetistes de l'Argentina i Uruguai i de Sant Malo s'aixecà la sessió.

En la sessió de la nit del 31 de juliol presidida pel company Francec Solis, delegat de l'Ariège, van intervenir els companys Marin Caire i Cabo Giorla, secretari general de la Junta Central, que és el que va tancar el debat, en una intervenció en la qual féu una brillant i

(Passa pàg. 2)

La presidència del Tercer Congrés de la U.G.T. a França.

LA NOVA J. C. de la U. G. T.

En la darrera sessió del Congrés, celebrada el diumenge al matí, fou elegida la Junta Central de la U.G.T. a França.

Heus ací la seva composició:

President:

Enrique de SANTIAGO.

Vice-president:

Jaume COMAS JO.

Secretari:

Luis DELAGE.

Vice-secretari:

Ricardo GRANDA.

Tresorer:

Carlos APARICIO.

Vocals:

Salvador REVEL.
Francisco ORTEGA.
Joaquim MARLES.
Félix PEREZ.
Jesús AGUILAR.
Sofia SIBIS.

Ministerio de Cultura 2005

Commemoració de l'Onzè aniversari del P. S. U. de C.

ELS ACTES DE PARIS I MONTAUBAN

El proppassat dia 24 de juliol va celebrar-se a París un acte commemoratiu de l'onzè aniversari de la creació del P.S.U. de C. al qual van assistir més de sis centes persones.

Hem de remarcar la presència dels companys Josep Moix i Rafael Vidiella, del Secretariat del Partit; Miquel Valdés, del C.C.; Enrique Líster, del C.C. del P.C. d'Espanya; Marius Patinaud, del C.C. del P.C.F., ex secretari d'Estat al ministeri de Treball; Bautista i Jesús Martínez, del P.C. d'Euzkadi; Amaro del Rosal i Daniel Anguiano, de la C.E. de la U.G.T. d'Espanya; Bartolomé, de la Direcció departamental del P.C. d'Espanya; Ignacio Gallego, de la C.E. de la J.S.U.; Victòria Pujolar, de la Delegació de la J.S.U.C. a França; Cabo-Giorla, Enrique de Santiago i Revel, de la Junta Central de la U.G.T.; Molinero, Cid i Uriz, del Secretariat de la U.G.T. de Catalunya; senyors Joan Tauler i Josep Fontbernat, diputats d'E.R. de C. al Parlament Català; companya del camarada André Marty; Sibis, de la U.D. de C.; Turiel, de Solidaritat Espanyola; Valledor, de l'Amical F.F.I.; general Joan Blasquez (Cèsar), Dr. Bonifaci, Isidre, Peydro, Caball, de l'Amical dels Catalans de París, un representant de la Unió de Rabassaires, membres del Comitè Interdepartamental del P.S.U., etc., etc...

El company Martorell, secretari general del Comitè Interdepartamental del Partit, va obrir l'acte. Després de glosar diferents aspectes del desenvolupament del P.S.U. de C. i de saludar tots els assistents va cedir la paraula al company Rafael Vidiella, membre del Secretariat del nostre Partit.

Al.locució de Rafael Vidiella

El secretari del P.S.U. de C. va començar evocant dues dates històriques: el 19 i el 23 de juliol.

La primera data fou l'inici de la gran epopeia nacional, popular, contra l'aixecament feixista de les forces franquistes al servei del feixisme internacional.

La segona data cal caracteritzar-la per la gran victòria unitària assolida pel proletariat de Catalunya, en unificar-se els quatre partits marxistes i constituir el nostre gloriós P.S.U. de C.

Rafael Vidiella, recordant aquelles dues dates, va posar de relleu que mentre la gran burgesia catalana, en posar-se al costat dels sublevats contra la República, traïcionava els interessos nacionals, sorgia el partit de la classe obrera per a defensar-los i es convertia, progressivament, en l'autèntic partit de la nació.

Seguidament, i d'una manera breu, el secretari del Partit va analitzar l'activitat dels militants del P.S.U. de C. d'ençà de la nostra guerra fins avui. La nostra participació en la lluita contra el franquisme i els invasors, el nostre combat contra els trostquistes i altres enemics de la unitat obrera, republicana i de tots els pobles hispànics. La participació dels militants del P.S.U. de C. a tots els fronts de lluita contra el nazi-feixisme i per la llibertat dels pobles, i, sobretot, el comportament heroic dels nostres companys a l'interior del país en els combats clandestins contra el franco-falangisme, palesen que el P.S.U. de C. ha sabut i sap fer honor a la seva responsabilitat i tasca històrica.

Tot això ha estat possible perquè el nostre Partit s'ha mantingut fidel a la classe obrera, a Catalunya, a la República. Ha estat possible perquè som un partit forjat en la teoria del marxisme-leninisme-stalinisme.

Hem de seguir —va remarcar el company Vidiella—, la mateixa trajectòria, puix que davant nostre tenim encara tasques immenses a realitzar.

La darrera part de l'al.locució del secretari del Partit fou dedicada a estudiar la situació actual. La lluita contra el franco-falangisme i per la República, contra les maniobres reaccionàries i antidemocràtiques, la política expansionista dels monopolistes anglo-saxons, el desenvolupament de les forces democràtiques a tots els països, la gran fortalesa del País del Socialisme, etc., etc., fou analitzat amb atenció per Rafael Vidiella.

Com a conclusió va assenyalar que només amb la unitat i la lluita es podia assolir la victòria.

Es per això que va cridar tots els militants del Partit, tots els catalans, a unir-se, a combatre, per a recobrar la República i les llibertats del nostre poble i de tots els pobles d'Espanya.

Rafael Vidiella va acabar la seva al.locució demanant als militants del P. S. U. de C. de treballar incansablement per a reforçar el Partit, amb la qual cosa reforçarem, encara més, la lluita contra el franquisme i per la República.

Una xardorosa ovació va saludar les darreres paraules del company Rafael Vidiella.

Finalment, van fer ús de la paraula els camarades Bartolomé, Marius Patinaud, Ignacio Gallego, Enrique de Santiago, Jesús Martínez, Amaro del Rosal, Agustí Cid, així com els senyors Joan Tauler i Josep Fontbernat.

Tots ells van pronunciar-se en tons de fervorós republicanisme, de confiança en la victòria del nostre poble, ensems que van saludar ben cordialment els onze anys d'existència del gloriós Partit de la classe obrera catalana, del poble de Catalunya, guiat amb tanta clarividència i fermesa pel nostre estimat secretari general, company Joan Comorera.

MONTAUBAN

El passat dia 19 de juliol tingué lloc a la ciutat de Montauban un acte en commemoració de l'onzè aniversari de la constitució del P.S.U. de Catalunya. Hi assistiren gran nombre de militants del P.S.U. vinguts de tot el departament, així com també militants del P.C. d'Espanya i d'Euzkadi i molts compatriotes d'altres organitzacions.

A la presidència de l'acte i havia, al costat del company Josep Moix, secretari del Partit, el Comitè departamental del P.S.U. de Catalunya, els secretaris departamentals del P.C. d'Espanya i d'Euzkadi, els senyors Hill i Girona, en representació d'Estat Català i el senyor Quintana, de la Coalició Republicana Resistent de Catalunya.

Obrí l'acte el company Aresté, responsable del P.S.U. al departament, el qual, en breus paraules assenyalà la gran significació històrica del 23 de juliol del 1936, data de la unificació dels quatre partits marxistes de Catalunya i de la creació del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Seguidament donà la paraula al company Josep Moix, secretari del Partit.

El company Moix començà dient que l'acte tenia com a objectiu el de commemorar la creació del P.S.U. de Catalunya, la importància del qual marca una fita en la història del desenvolupament polític de la classe obrera de Catalunya i de tot el món.

A Catalunya —seguí dient— hi havia molt poca tradició marxista; els partits que es reclamaven del marxisme eren febles. Però quan vingué la creació del P.S.U., la classe obrera veié en ell el seu propi partit, el partit defensor dels interessos dels obrers, dels pagesos, de les masses populars de Catalunya. Així vingueren en gran nombre als nostres rengles, fent que el P.S.U. no fos una senzilla suma de les forces dels quatre partits unificats, sinó que el fet de la unificació multiplicà varies vegades, immediatment, els efectius inicials. Aquest fenomen fou degut a l'enorme desig que existia entre la classe obrera a la unitat, al seu desig de tenir un partit obrer, amb una línia política justa.

Perquè en el P. S. U. de Catalunya —seguí dient el company Moix— essent essencialment un partit obrer, s'hi troben units i agermanats, en llur desig de servir el nostre poble, obrers, pagesos, menestrals, intel.lectuals, perquè el nostre Partit és el partit de les masses populars de Catalunya, el partit de Catalunya.

Analitzà després la línia nacional del nostre Partit. Com el P.S.U. enlaira la bandera dels drets nacionals de Catalunya, de la defensa dels seus interessos, sense xovinismes, per alliberar veritablement el nostre poble, nacionalment i socialment, en el concert dels pobles hispànics lliures i voluntariament agermanats.

Abans d'acabar la seva intervenció, el company Moix glossà la lliçó unitària del 19 de juliol per treure'n la conclusió que únicament pel camí de la lluita unida de tots els obrers de Catalunya, de tots els patriotes antifranquistes, arribarem a assolir els nostres objectius. Malgrat ésser la situació greu —afirmà— no ens espanta la lluita i en els combats que s'apropen el nostre Partit i la classe obrera sabran jugar llur paper d'avant-guarda.

ORAN

Constitució d'un Comité de lluita contra el terror franquista

Representants del P.S.U. de Catalunya, de la U.G.T. de Catalunya i de la Llar Catalana d'Oran han constituït un Comitè Català de lluita contra el terror, d'ajut al Govern de Catalunya i d'ajut a la Resistència.

Aquest Comitè ha fet una crida a tots els catalans antifranquistes i patriotes que resideixen a Oran i els seus voltants per demanar-los la unitat més àmplia per salvar els nostres germans perseguits, empresonats i condemnats pel franquisme i per tal d'ajudar els Governs de la República i de la Generalitat de Catalunya en llur tasca d'alliberar els nostres pobles de la tirania feixista i restablir la República i les llibertats de Catalunya.

Ha celebrat amb molt d'èxit un acte contra el terror franquista al local de la Llar Catalana d'Oran el passat diumenge dia 29 de juny en el qual es prengueren resolucions contra el terror i d'ajut als òrgans legals de la República i de la Generalitat de Catalunya.

El Comitè s'ha adreçat als Governs de la República i de la Generalitat per fer-los arribar la simpatia i adhesió dels catalans patriotes d'Oran i demanant ensems que amb la màxima urgència es constitueixin els Consells de la Resistència per dirigir eficaçment la lluita a l'interior de Catalunya i Espanya.

S'han adreçat també als ambaixadors dels països membres de l'O.N.U. per demanar que en la propera reunió del Consell de Seguretat es prenguin mesures efectives contra el règim de Franco per ajudar-lo nostres pobles en la lluita que sostenen. En el mateix sentit s'han adreçat al secretari general de l'O.N.U.

BORDEUS

Reunió de militants del P. S. U. de C.

El passat dia 12 de juliol tingué lloc a Bordeus una assemblea de militants del P.S.U. de Catalunya amb l'assistència del company Wenceslau Colomer, secretari del Partit, per tal d'estudiar les tasques que el Partit té plantejades en aquests moments.

En la seva intervenció, el company Wenceslau Colomer desenvolupà àmpliament la línia política del Partit i examinà la situació política d'Espanya i internacional.

Analitzà després el treball del Partit al departament i assenyalà les falles en una sèrie d'aspectes del treball i com superar-les. Proposà a l'assemblea el nomenament del company Català com a secretari general, la qual cosa fou aprovada.

Abans de donar-se per acabada l'assemblea féu ús de la paraula el company Català, nou secretari general del departament, el qual adreçà una salutació a tots els companys i prometé fer els màxims esforços per tal de complir amb honor els deures que l'hora present exigeix de tots els militants del Partit.

SENS

Commemoració del 19 de juliol

El passat dia 20 de juliol tingué lloc a Sens (Yonne) un miting organitzat pels grups del P.S.U. de Catalunya i del P.C. d'Espanya per tal de commemorar la data del 19 de juliol.

Assistiren a l'acte un bon nombre d'espanyols de diferents tendències. Fou presidit pel company Pardell, responsable del P.S.U. de Catalunya al departament i prengueren la paraula els companys Sanchis i Gregorio Espejel.

Finalment, parlà el company Joan Blàsquez (Cesar), delegat pel Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, el qual féu una crida a la unitat de totes les forces republicanes i antifranquistes per tal d'acabar amb Franco i restablir la República.

AY

Un exemple d'unitat antifranquista

A la localitat d'Ay (Marne), s'ha constituït un Comitè de lluita contra el terror franquista en el qual participen militants del nostre Partit, del P.C. d'Espanya, de la U.G.T., C.N.T. i P.S.O.E.

Totes les organitzacions democràtiques franceses estan, també, representades en l'esmentat Comitè.

EL TERCER CONGRES DE LA U.G.T. D'ESPANYA A FRANÇA

(Ve de la pàg. 1.)

raonada anàlisi de la discussió que, pel seu nivell i serenitat, indica la solidesa de la U.G.T., on conviuen treballadors de diferents partits i en la qual es resolen les qüestions sobre les normes de la discussió i de la democràcia sindical. El company Cabo Giorla ratifica la seva confiança en la classe obrera i els pobles hispànics i conclogué que per aconseguir el triomf de la República tot depèn de la realització de la unitat. Fou molt aplaudit.

En aquesta sessió, el company Robles, enmig de grans aplaudiments de l'Assemblea, donà compte del resultat de l'entrevista amb la Comissió Executiva.

En la sessió del matí del dia 1, sota la presidència del company Feliu, de l'Herault, el company Rodríguez, de la Junta Central, féu un interessant informe sobre el paper de la joventut en la lluita contra Franco i dintre els Sindicats.

La delegació de la U.G.T. d'Africa del Nord, companys López i Barrio, després d'ésser rebuts amb una gran salva d'aplaudiments, foren invitats a ocupar la presidència. En aquesta sessió es llegiren les salutacions de la U.G.T. a Cuba i de Solidaritat Espanyola.

A la sessió de la tarda, presidida pel company Bellido, del Lot, van intervenir altres delegacions sobre el mateix punt de l'Ordre del Dia.

A continuació, es passa a l'examen de la situació econòmica de l'Organització i de les seves publicacions i es destacà l'important ajut prestat als Sindicats clandestins a Espanya, la qual cosa puja cinc milions i mig de francs.

Tot seguit, el company Revel, per la Junta Central, entrà en l'important problema de la solidaritat internacional a la causa dels pobles hispànics, de les masses obreres organitzades a la F.S.M. i dels pobles i dels Governs democràtics i, a llur davant, els de la U.R.S.S. Féu una crida als treballadors de la Gran Bretanya i dels Estats Units perquè pressionin llurs Governs per tal que posin fi a la política de no intervenció que tant perjudica la democràcia. Demanà que la F.S.M. i les seves Centrals sindicals reforcin llur acció contra el règim franquista mitjançant l'efectiva aplicació del boicot comercial als productes anant o venint d'Espanya.

En aquestes tres sessions van intervenir també els delegats dels Pirineus Orientals, Alt Garona, Hérault, Gard, Saboia, Isère, Gers, Charente Maritime Sena, Alts Pirineus, Boques del Ródan, Orne, Var, Baixos Pirineus, Costa d'Or, i d'altres.

En la de la nit del dia 1 es començà l'estudi dels problemes d'Organització.

El company Granda, per la Junta Central, presentà l'informe sobre la marxa de l'Organització, la qual ha experimentat un gran progrés amb un ingrés de 1.800 militants. Acabà amb una exposició d'iniciatives per a perfeccionar la vida orgànica de la U.G.T.

El company Aparicio remarcà després l'ajut aportat per la C.G.T. als Sindicats espanyols en la lluita contra Franco. Afegí que tots els treballadors espanyols han d'ésser els més ferms defensors de la unitat de la classe obrera, realitzada dintre de C.G.T. contra els atacs de la reacció.

Les resolucions aprovades

El matí del dia 2 es van reunir les Comissions, l'estudi i discussió de les resolucions de les quals tingué lloc la tarda del mateix dia.

Entre les presentades i aprovades en la vuitena i novena sessions, figuren les següents:

Demanar a la Comissió Executiva que, a través de la F.S.M. s'obtingui dels diversos Governs que a la propera reunió de l'Assemblea de l'O.N.U. es prenguin les mesures enèrgiques contra el règim de Franco.

Designar el company Anguiano, membre de l'Executiva, com a director de la Revista i del Butlletí de la U.G.T. a França.

Nomenar el company Chacón, membre del Comitè Nacional, responsable de la Comissió d'Estudis econòmics.

Intensificar l'ajut al moviment obrer clandestí al país.

Organitzar l'ajut material als presos i llurs famílies.

Mantenir la línia de defensa intransigent de les institucions republicanes.

Reafirmar la proposta de realitzar la unitat de la U.G.T. sobre la base de la democràcia sindical.

Propugnar la unitat de totes les forces obreres, republicanes i antifranquistes en la lluita contra Franco.

La sessió de clausura

Intervenció de Luis Delage

Presidia el company Leandro Carro, el vell lluitador basc, com un homenatge a la valenta classe obrera d'Euzkadi.

Van fer ús de la paraula, els companys Agustí Cid, del Secretariat de Catalunya, Delgado, per la Comissió de la U.G.T. d'Euzkadi, Barrio, per la Junta Central de la U.G.T. a Argèlia i Grande, per la U.G.T. a la Gran Bretanya. Tots ells van saludar amb emoció els treballs dels Congrés.

Per unanimitat fou elegida la nova Junta Central, la composició de la qual donem en un altre lloc.

Abans de cloure el Congrés pujà a la tribuna el nou secretari, Luis Delage, rebut amb una gran ovació.

Tanquem aquest Congrés —va dir—, mirant de cara a Espanya.

Després de descriure la desoladora situació dels pobles hispànics sota el terror i la tràgica misèria de la classe treballadora espanyola, mentre els falangistes apiloten fortunes immenses, Delage afirmà que tenim una classe obrera que segueix en peu i continua la lluita. El nostre poble no es sotmet ni es plegarà ans al contrari destruirà el franquisme.

Parlà de les experiències de les darreres vagues de Biscaia i de la dels metal.lúrgics de Madrid que van tenir la solidaritat dels treballadors d'altres professions. Aquestes vagues foren dirigides per Comitès elegits pels mateixos treballadors. En la majoria de les fàbriques i dels tallers els Sindicats clandestins funcionen amb els obrers socialistes i comunistes units i en acció comuna amb els companys de la C.N.T.

Afegí que els acords del Segon Congrés i les aportacions de França han estat un bon ajut per al país. Gràcies a aquest ajut es publica l'òrgan clandestí de la U.G.T. *«Unión»*.

Aquest Congrés de la U.G.T. —continuà—, és una força poderosa per a vencer Franco. Es el Congrés que marca una major maduresa política i sindical i el celebrem els dies que recorden la gran vaga general del 1917, un dels dirigents de la qual fou Daniel Anguiano, que està avui entre nosaltres.

Assenyalà que s'ha de treballar fins aconseguir que no existeixi més que una U.G.T. per tal d'establir l'acció comuna amb la C.N.T.

Es referí a la transcendència de la propera reunió de l'O.N.U. i tributà una salutació a la Unió Soviètica, el gran poble amic dels pobles hispànics. Saludà també els Sindicats francesos, els quals, junt al moviment que representa la F.S.M., constitueixen uns auxiliars poderosos per a la nostra causa.

Tot tributant un elogi a l'heroica joventut i les dones del nostre país, acabà dient que no ha de restar ni un sol espanyol a França sense organitzar en els rengles de la U.G.T.

Abans que Leandro Carro donés per acabades les tasques del Congrés es donà compte de la recaptació feta de cara el país entre les delegats, la qual puja 31.620 francs.

Necrològia

Sebastià Pallarès

Fa unes setmanes, víctima d'una llarga i penosa malaltia, va morir a l'hospital de Montauban, el nostre company Sebastià Pallarès.

Militant del P. S. U. de C., Sebastià Pallarès, s'ha mantingut fins el moment de la seva mort, fidel al Partit, fidel a la causa dels treballadors, de Catalunya i de la República, per la qual tants de sacrificis havia realitzat.

L'acte de l'enterrament del nostre malaguanyat company va tenir lloc a Montauban i en presència de nombrosos compatriotes.

Des d'ací adrecem el nostre més sentit condol, el de tot el Partit, a la família de Sebastià Pallarès.

Joan Rovira

El dia 8 del proppassat mes de juliol va morir a l'hospital de Perigueux (Dordogne) un altre combatent del P.S.U. de C.: Joan Rovira Vàzquez.

Jove militant del nostre Partit, Joan Rovira fou detingut per la Gestapo l'any 1941 a Marsella per la seva activitat dintre els moviments de resistència.

Deportat als camps de la mort d'Alemanya, el seu comportament fou exemplar. Empleat a l'infermeria del Camp, va poder salvar la vida de dotzenes de patriotes internats.

En retornar a França, el company Rovira, va incorporar-se tot seguit al treball dintre del P. S. U. de C. i posà totes les seves energies al servei de la lluita antifranquista i republicana que mena el nostre poble.

Un gran nombre de compatriotes, així com representants de les organitzacions franceses, van estar presents a l'acte de l'enterrament d'un altre company mort a conseqüència dels maltractes rebuts en els camps d'extermini nazis.

El nostre condol més sincer als familiars del malaguanyat company Joan Rovira.

Als escaquistes

La «Union Populaire des Echecs» (F.S.G.T.) invita els escaquistes espanyols residents a França a participar formant un equip representatiu de l'Espanya Republicana al Grand Torneig International que amb nodrida concurrència estrangera es celebrarà a París del 10 al 14 de setembre en ocasió del Grand Rassemblement Sportif International que organitza la F.S.G.T.

Aquesta simpàtica iniciativa mereix tots els elogis i no escaparà a ningú la importància de poder assegurar la presència de l'Espanya republicana a tan magne certamen.

El Comitè Català pro Esport Popular prega tots els interessats que es posin sense pèrdua de temps directament en relació amb l'entitat organitzadora i que s'adrecin a: Antoni Perez F.S.G.T.-Echecs 132 Faubg. St. Denis, París 10è.

NOVA YORK

Condemna contra un Comité d'Ajut als refugiats antifranquistes

El tristament famós Comitè parlamentari encarregat de perseguir les «activitats antiamericanes» ha reeixit a fer condemnar els setze membres del Buró del «Joint Antifascist Refuge Committee», organització d'ajut a l'Espanya republicana, els fins de la qual han estat sempre essenciament humanitaris i desligats de tota política de partit.

El doctor Barski, president del Comitè, els esforços incessants del qual a favor de la causa de la República espanyola datà del 1937, ha estat condemnat per aquest motiu a sis mesos de presó i 500 dòlars de multa. Deu altres membres del Comitè han estat condemnats a la mateixa multa i a tres mesos de presó. Cinc membres més han comprat la indulgència dels jutges a canvi de llur dimissió.

Un exemple més de la democràcia nordamericana.

Després de la crida de JOAN COMORERA

La mobilització democràtica arreu de França

FINISTERE

Després de la crida llançada pel secretari general del nostre Partit, els companys del departament de Finisterre s'han mobilitzat intensament. Es així com aquestes darreres setmanes, junt amb els camarades del P.C. d'Espanya i d'altres Partits i Organitzacions antifranquistes, units dintre de la Comissió Republicana, van adreçar un gran nombre de cartes a totes les organitzacions democràtiques de Finisterre, així com als organismes internacionals i a diferents personalitats, demanant-los llur intervenció contra el terrorisme franquista, per tal que ajudin a salvar la vida del patriota Angel Carrero, ensems que s'adrecin a l'O.N.U. demanant que es doni per acabat el termini raonable que assenyalava la resolució de desembre de l'Assemblea General i que prengui mesures per ajudar a acabar amb el règim franquista.

BERGERAC

Les organitzacions catalanes i espanyoles de Bergerac (Dordogne) van adreçar diferents cartes als ambaixadors de la Gran Bretanya i Estats Units d'Amèrica, al secretari general de l'O.N.U., als Presidents Irla i Martínez Barrio, denunciant-los el criminal terror franquista, ensems que els demanaven d'intervenir per a salvar la vida del patriota Angel Carrero, bàrbarament torturat a la presó de Barcelona.

Les cartes foren signades pel P.S.U. de C., P.C. d'Espanya, U.G.T., J.S.U., Solidaridad Española, Amical d'Ex-F. F.I. i P.S.O.E.

BORDEUS

El «Casal Català», en una de les seves darreres reunions, va aprovar una resolució de condemna contra el terrorisme franquista. Així mateix, va decidir adreçar-se a l'O.N.U. per tal de demanar que doni per extingit el termini raonable acordat per l'Assemblea General i prengui les mesures necessàries per ajudar a acabar amb el règim feixista de Franco.

ARIEGE

Les organitzacions antifranquistes de l'Ariège van adreçar una carta al secretari general de l'O.N.U. demanant-li la seva intervenció per a salvar les vides dels patriotes Angel Carrero i Agustín Zoroa.

Al mateix temps, i d'acord amb la crida del company Joan Comorera, la carta demana que el Consell de Seguretat doni per extingit el termini raonable acordat per l'Assemblea General i prengui mesures efectives per ajudar a liquidar el règim franquista.

Signen la carta la Unió de Dones de Catalunya, Unión de Mujeres Españolas, Union de Femmes Françaises, P. S.O.E., C.N.T., P.C. d'Espanya, U.G.T., P.S.U. de C., Moviment d'Unitat Republicana, P.S.F. (S.F.I.O.), Lliga dels Drets de l'Home, Amical de la F.T.P. F., Unió departamental dels Sindicats (C.G.T.) i Partit Comunista Francès.

LA ROCHELLE

En una reunió celebrada pel Casal Català va acordar-se enviar una carta al President Irla demanant-li que el Govern de Catalunya intervingui a favor dels empresonats a la Model de Barcelona, ensems que posi en pràctica el seu programa sobre la constitució d'un organisme d'unitat a l'interior del país que acceleri la lluita contra el règim terrorista de Franco.

PARIS

A la fàbrica S.I.M.C.A. de Nanterre (Sena i Oise) va celebrar-se una assemblea de tots els obrers republicans dels diferents pobles d'Espanya.

Després de diverses intervencions, va decidir-se, per unanimitat, adreçar cartes als Governs de la República, de Catalunya i d'Euzkadi, demanant-los que intensifiquin, encara més, llur activitat en favor de la lluita que menen els nostres pobles contra Franco i per la República.

Les cartes foren signades per més de 70 obrers de diferents ideologies i tendències.

Exemples d'unitat

LA ROCHELLE

El proppassat mes de juliol va celebrar-se a La Rochelle una reunió en la qual van prendre part representants del nostre Partit, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Unió General de Treballadors, Casal Català, Unió de Dones de Catalunya i Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya.

Després de la reunió va decidir-se adreçar una carta a l'Honorable President de Catalunya, senyor Josep Irla, demanant-li la seva intervenció prop de l'O.N.U. per tal que aquest organisme doni per acabat el termini raonable establert per l'Assemblea General i prengui mesures per ajudar els pobles hispànics en la lluita contra el franco-falangisme, per la República i el recobrament de les llibertats de Catalunya i de tots els pobles hispànics.

LOIRET

Les organitzacions republicanes i democràtiques catalanes i espanyoles del Loiret, van adreçar una carta al secretari general de les Nacions Unides de la qual extreiem el paràgraf següent:

«El terror falangista, els sofriments dels torturats, el sacrifici dels màrtirs antifeixistes, la ruïna i la fam d'Espanya tota, exigeixen que el «termini raonable» establert per l'Assemblea general acabi i es prenguin les mesures necessàries per tal d'ajudar a acabar amb el règim franquista i els seus crims.»

Van donar llur adhesió a la carta les organitzacions següents:

Esquerra Republicana de Catalunya, U.G.T., P.C. d'Euzkadi, P.C. d'Espanya, Estat Català, P.S.U. de C., C.N.T., J.S.U., Solidaritat Espanyola, Unión Mujeres Antifascistas, Associació de Deportats, Unió de Dones de Catalunya i Amical d'Ex-F.F.I.

LA CAMPANYA D'AJUT A CATALUNYA

GIRONDA

● Recaptes casa per casa. Esforços individuals, 5.929 francs.

● El company Angel Borràs, del grup «Conrad Miret», aprofitant una concentració d'obrers en el seu lloc de treball, va parlar-los de la lluita que menen els nostres pobles i de la necessitat d'ajudar-los.

Es així com va poder recaptar 5.589 francs destinats a l'ajut al país.

● El grup de Beaumont ha recaptat, visitant casa per casa, 1.560 francs. I gràcies als diumenges rojos ha pogut fer una nova aportació de 900 francs.

TARN I GARONA

● El grup de Caussade continua distingint-se en la realització dels diumenges rojos. Hem de remarcar que en una d'aquestes jornades d'ajut a Catalunya, va participar-hi, junt amb els nostres companys, el conegut poeta català Salvador Perarnau, actiu militant d'E.R. de C.

LOT I GARONA

● Els companys del P.S.U. de C. del grup de Fumel han organitzat una jornada de treball d'ajut al país, el qual consisteix en l'extracció de 400 metres cúbics d'un terreny destinat a camp d'esports. Aquest treball el realitzen cada diumenge i altres dies festius.

BOQUES DEL RODAN

● Darrerament va celebrar-se a Marsella una reunió de militants del Partit per tal d'analitzar els diferents aspectes de la Campanya d'emulació establerta amb els militants de la Gironda.

Heus ací els resultats assolits pels grups de Marsella:

Grup n.º 1	....	37.858,50 fs.
Grup n.º 2	....	16.004 fs.
Grup n.º 4	....	14.381,95 fs.
Grup n.º 5	....	3.730 fs.
Grup n.º 6	....	35.134,20 fs.

Els resultats individuals posen de relleu la magnífica aportació de les companyes del Partit:

Mari-Tere (grup Girabau), 25.000 francs; Manuel Cortezon (grup Comorera), 18.000; Nati Simarro (grup Comorera), 4.500; Francec Elena (grup Mira), 3.450; Teresa Adell (grup Matas), 3.000; Josefina Armas (grup Matas), 2.500; Victòria (grup Mira), 2.500; Emília Pla (grup Mira), 2.400; Maria Urpi (grup Comorera), 2.000, i Rosa Borràs (grup Matas), 2.000 francs.

Remarquem l'activitat del company Oslé, així com de les nostres compatriotes Guillermina i Montserrat, de Marsella, i Ceferina de Peyrolles, simpatitzants del P.S.U. de C., les quals han aportat a la Campanya d'ajut quantitats força considerables.

PERPINYA

El grup Ramon Casanelles ha trobat un mitjà molt positiu per a recaptar diners mitjançant la distribució de pastissos. Es així com han aconseguit assegurar-se, cada setmana un bon nombre de clients, la qual cosa els permet de recollir força beneficis.

Ajut permanent a "LLUITA"

Alt Garona. — Rebut del Comitè Departamental, 15.000 frs.

Sena. — Rebut del Comitè Departamental, 19.333 frs.

Pirineus Orientals. — Recaptat pels Grups de Comarques, 4.860 frs; pels Grups de Perpinyà, 2.865 frs; rebut del Comitè Departamental, 2.500 frs; en total: 10.225 frs.

Boques del Rodan. — Rebut del Comitè Departamental, 10.000 frs.

Puy de Dome. — Rebut del Comitè Departamental, 6.000 frs.

Loire. — Recaptat personalment pel compagny Freixes, de Roanne, 900 frs; recaptat personalment pel company Rofes, 375 frs; donatiu personal del company Gonzàlez, 135 frs; recaptat pel Grup de Saint Etienne, 2.000 frs. en total: 3.410 frs.

Alta Viena. — Rebut del Comitè Departamental, 2.375 frs.

Tarn i Garona. — Grup de Montauban, 1.789 frs; Beaumont, 200 frs; Caussade, 400 frs; Moissac, 90 frs; Genevrières, 40 frs. Lliurat en total: 2.529 frs.

Ariège. — Grup de les Cabannes, 750 frs; Parascon, 600 frs; Lavelanet, 400; Pamiers, 80 fr. En total: 1.830 frs.

Charente Maritime. — Rebut del Comitè Departamental, 1.500 frs.

Casablanca (Africa). — Recaptat pel Grup local, 1.700 frs.

Gard. — Grup de Bessèges, 500 frs; Saint Hipòlit del Fort, 450 frs; Le Martinet, 435 fr. En total: 1.385 frs.

Lot i Garona, 577 fr.; *Vienne,* 477; *Aude,* 455; *Aveyron,* 450; *Alts Pirineus,* 375; *Aube,* 225; *Gers,* 200; *Lòt,* 150; *Eure,* 110; *Marne,* 55; *Ille et Vilaine,* 35 frs.

Donatiu personal del company Pere Nadal, de Montpeller (Hérault), 500; Donatiu del company Josep Batista, de Melleray (Sarthe), 100 frs.

AVIS ALS CORRESPONSALS I SUBSCRIPTORS DE «LLUITA»

Els recomanem que ens comuniquin totes les irregularitats que observin en la recepció del nostre setmanari a l'objecte de vigilar i rectificar les causes que puguin produir-les.

Adreceu-vos a la nostra Administració:

ANTONI BIOSCA
8, Av. Mathurin-Moreau, Paris 19e

Recordem que totes les liquidacions han de fer-se al nostre compte corrent postal:

PARIS-C.C. 5560-55
«LLUITA»
33, rue Grange-aux-Belles,
PARIS 10e

Lliurament de carnets del Partit

CARCASSONA

El passat dia 6 de juliol tingué lloc l'acte de lliurar els carnets als militants del Partit residents a Carcassona.

Va presidir el company Ripoll el qual va explicar el significat de l'acte i parlà tot seguit sobre els deures que comporta per a tot militant la possessió del carnet del Partit. Parlà de la importància que té aixecar el nivell polític de tots els militants per estar en tot moment en condicions d'aplicar la línia del Partit d'unir tots els catalans patriotes en la lluita contra Franco i el seu règim.

Acabà la seva intervenció exposant la necessitat d'incrementar el reclutament de nous militants per al Partit, ja que el nostre enfortiment és garantia de victòria.

Després del lliurament dels carnets, intervingueren els companys Soro, Sentís, Pla, Bornau, Martínez i la companya Glòria per a palesar llur amor al Partit i manifestar les preocupacions que senten tots els militants perquè cada dia sigui més efectiva la nostra superació en tots els aspectes.

Per iniciativa del company Toldrà, secretari de Finances del Comitè departamental, el qual recordà la lluita heroica dels nostres companys a l'interior del país, s'acordà honorar el carnet amb un segell extraordinari d'ajut a Catalunya de 50 francs i es recolliren tot seguit 1.500 francs.

Seguidament prengué la paraula el company Sala, secretari general del departament, el qual destacà el caràcter del Partit, com un Partit de nou tipus que es caracteritza per la seva unitat de pensament, el seu lligam amb les masses i la seva disciplina. Assenyalà la necessitat de mobilitzar tot el Partit per tal d'obtenir en el termini més curt possible de mobilitzar i unir a tots els catalans patriotes en la lluita activa contra Franco i el seu règim.

L'acte acabà en mig del més gran entusiasme i es prengueren les seguents resolucions:

1º Lligar-se més amb l'emigració catalana per fer arribar a tots els patriotes la nostra justa línia política.

2º Reforçar el Partit per a un major treball pràctic i capacitació i incrementar el reclutament de nous militants.

3º Honorar el carnet del Partit amb un segell extraordinari d'ajut a Catalunya de 50 francs i intensificar l'esforç per tal de cobrir l'assignació que tenen els grups de Carcassona per l'ajut al país.

4º Fer-se ressò del telegrama del secretari general del Partit, company Joan Comorera, per mobilitzar el poble de Carcassona perquè exigeixi de l'O.N.U. que es doni per acabat el termini raonable decidit en la darrera Assemblea general i es prenguin mesures efectives contra el règim de Franco.

BESSEGES

El passat dia 8 de juny tingué lloc una assemblea oberta organitzada pel grup «Josep Miret» de Bessegues (Gard) a l'objecte de lliurar els carnets del Partit a tots els militants.

A més dels militants del P.S.U. de Catalunya assistiren els del P.C. d'Espanya i força compatriotes pertanyents a altres organitzacions republicanes i sense organització.

El secretari general del departament, company Barrobés, adreçà la paraula als assistents i tot seguit es féu lliurament dels carnets. Alguns companys intervingueren després per manifester la importència d'aquest acte i llur satisfacció.

L'acte s'acabà enmig de gran entusiasme i s'aprovaren resolucions d'unitat i de lluita per la República i les llibertats de Catalunya.

Edicions LLUITA

Ens plau de comunicar a tots els militants i lectors del nostre portantveu que les «EDICIONS LLUITA» posen a llur disposició les obres següents:

F. ENGELS

«Del socialismo utópico al socialismo científico» ..	25 fs.

V. I. LENIN

«Marx, Engels y el marxismo»	100 fs.
«El Estado y la Revolución»	30 fs.
«El imperialismo, fase superior del capitalismo» ..	20 fs.
«¿Quiénes son los amigos del pueblo?»	50 fs.

J. STALIN

«El marxismo y la cuestión nacional»	20 fs.
«Lenin»	60 fs.
«La gran guerra patria de los pueblos soviéticos» ..	20 fs.
«El materialismo dialéctico y el materialismo científico»	10 fs.
«Esbozo biográfico»	15 fs.

PLEJANOV

«El papel del individuo en la Historia»	10 fs.
«La concepción materialista de la Historia»	10 fs.

V. GROSSMAN

«Años de guerra»	180 fs.

A. TOLSTOI

«Ivan el Terrible»	120 fs.

CHEJOV

«Teatro»	120 fs.

S. GOLUBOV

«Bragalion»	80 fs.

F. PANFEROV

«La lucha por la paz» ..	90 fs.

R. VIPPER

«Ivan IV»	120 fs.

MIJAILOV

«Historia de la guerra civil en la U.R.S.S.»	210 fs.

Feu les comandes als Comitès departamentals del P.S.U. de C.

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO A *'LLUITA'*

NOM I COGNOMS .....
CARRER. . . ..
LOCALITAT. . . ..
DEPARTAMENT. . . ..

Import d'una subscripció per a tres

Els esdeveniments d'Indonèsia

En finalitzar la segona guerra mundial antifeixista i alliberadora s'han posat de relleu, entre tants d'altres, dos fets de gran transcendència: la puixança del moviment democràtic a tots els països i les lluites progressives dels pobles colonials i dependents.

Les colònies van prendre una part activa en la lluita contra el feixisme anglo-alemany, contra el militarisme japonès. Ultra la participació de tropes colonials en gairebé tots els fronts de combat, els pobles de les colònies van donar de lluitar contra els invasors dels llurs països.

Aquest fou el cas d'Indonèsia.

Les poblacions de Java, de Sumatra, de Borneo i de les Gèlebes van combatre aferrissadament contra els militaristes japonès. Acabada la guerra, i d'acord amb les declaracions de les grans potències vencedores, Indonèsia tenia dret a esperar un milloramènt del seu estatut polític, de les seves relacions amb Holanda.

No ha estat així.

Els imperialistes holandesos, ajudats pels anglo-saxons, han fet i fan tot llur possible per a mantenir oprimits uns pobles valerosos que han lluitat i lluiten per llur independència, per la democràcia.

Recordem uns quants fets.

El dia 7 de setembre del 1945 va instaurar-se la República independent d'Indonèsia, és a dir, va convertir-se en una realitat, un dels anhels més profundament sentits per les masses populars d'aquell país. Aquestes, amb la República, comptaven assegurar la llibertat, la independència pàtria. Comptaven poder desligar-se de l'opressió dels monopolis anglo-saxons-holandesos.

Els representants de les grans companyies petroleres, de cautxú, de sucre, etc. etc., estaven, però, decidits a impedir el desenvolupament democràtic d'Indonèsia. Sabien que un règim republicà instal.lat en aquell país significava, en la perspectiva, l'acabament de llur empresa colonitzadora, esclavitzadora.

Es per aquest motiu que van recórrer a la força.

Primer foren les tropes britàniques les encarregades de liquidar la República independent d'Indonèsia tot just nascuda. Després va tocar el torn a les forces envades pels governants holandesos, pels trustos d'Holanda.

Calia evitar a tot preu que la jove República es desenvolupés, que prengués nova volada i donés satisfacció a les legítimes aspiracions democràtiques dels ciutadans d'un país immensament ric, on les poblacions viuen explotades per un règim típicament colonial.

Després d'uns mesos de lluita els Governs holandès i de la República independent d'Indonèsia van arribar a uns acords de principi. Les operacions militars van paralitzar-se. El camí de les converses i de les solucions pacífiques restava obert.

Es dirà com el mes de març darrer fou possible la signatura de l'acord de Lingadjat.

Convé remarcar, però, que el Govern holandès, d'ençà del primer dia, s'ha mostrat refractari i hostil a complir les diferents clàusules que van acordar-se a Lingadjat el març d'aquest any.

El Govern holandès no ha tingut mai la intenció de resoldre d'una manera definitiva i amical, el problema d'Indonèsia. Si va acceptar les negociacions, l'armistici de novembre, els acords de març, etc., etc., ho va fer per a poder reforçar, encara més, les forces ocupants, per a assegurar-se definitivament, l'èxit de la campanya colonitzadora d'Indonèsia.

Aquesta actitud deslleial del Govern d'Holanda contrasta amb l'actitud conciliadora del Govern republicà independent. Aquest ha fet tota mena d'esforços per tal d'arribar a un acord, per a evitar la represa de les hostilitats.

El dia 27 de maig, Van Mook, governador holandès a Indonèsia, va presentar noves exigències al Govern republicà.

Entre altres coses, va demanar la formació d'un directori general de seguretat interior que s'encarregaria d'assegurar, a base de tropes exclusivament holandeses, l'ordre públic a Indonèsia.

El Govern republicà va negar-se a acceptar una proposició semblant. Es lògic aquest refús si tenim en compte que l'ordre públic és un dels factors fonamentals per a garantir la defensa dels drets sobirans dels pobles, del manteniment de llur independència.

D'això, els catalans, en tenim una dolorosa experiència. L'autonomia de Catalunya, per exemple, sense els serveis d'Ordre Públic a mans del Govern català, no podrà considerar-se mai com una autonomia autèntica. Seria un règim autonòmic mistificat, hipotecat i corrent els riscos més perillosos.

Els imperialistes holandesos han aprofitat el refús del Govern republicà com un pretext per a recomençar la guerra, per a trencar tots els acords fins ara establerts.

I és així com d'ençà del 21 de juliol les riques regions de Java, de Borneo i de Sumatra han conegut un altre cop, els horrors d'una guerra violenta, devastadora, sagnant. Els horrors d'una nova campanya de colonització.

No serìem, però, prou objectius si veiéssim la guerra Indonèsica només com un conflicte entre les forces democràtiques d'aquell país i les forces de l'imperialisme holandès.

A Indonèsia, com a Grècia i altres països, hom troba la mà dels imperialistes anglo-saxons. No es pot perdre de vista que les grans companyies de petroli, cautxú, sucre, etc., etc., estan, gairebè totes monopolitzades pels cercles capitalistes de la City i de Wall Street.

I per a defensar els interessos d'aquestes companyies, els anglo-saxons han prestat llur suport als imperialistes d'Holanda en llur acció contra la República independent d'Indonèsia.

Esperem que la recomanació feta pel Consell de Seguretat de l'O.N.U. als Governs d'Holanda i d'Indonèsia i que ha permés momentàniament cessar el foc, serà l'inici d'un arranjament pacífic del conflicte i assegurarà la llibertat i independència del poble indonèsio.

El 19 de Juliol a Cuba

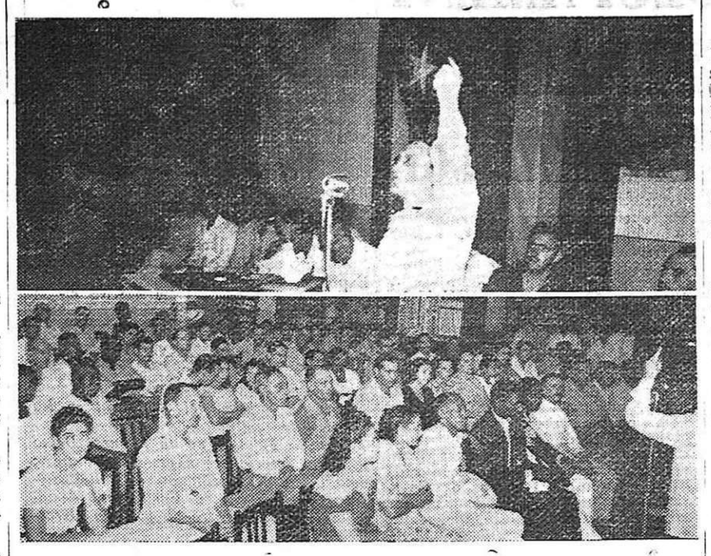

Els actes celebrats per la Casa de la Cultura. Al gravat superior, Josep Forner Farreres, a Diego de Avila. A baix, un aspecte de la sala.

Organitzats per la Casa de la Cultura de L'Havana i en commemoració del 19 de Juliol es van celebrar diversos actes en aquest onzè aniversari de la lluita del poble espanyol contra el nazisme, a les ciutats de Camagüey, Diego de Avila, Florida, Moran i Falla.

Tots aquest actes van desenrotllar-se en un esperit de simpatia pels patriotes que a l'interior del nostre país prosseguéixen la lluita contra Franco per la restauració de la República.

A Diego de Avila, després de la intervenció del nostre company Josep Forné Farreres, que parlà en nom de l'Executiva Nacional de la Casa de la Cultura, es van aprovar les següents resolucions :

Condemnar el terror franquista ; contra la farsa del referèndum ; per la llibertat del presos antifranquistes ; per la repatriació de Santiago Alvarez, José Antonio Sanjurjo i el mexicà Sanchez Bascuñan.

Les esmentades resolucions han estat enviades al President de la República, al cap del Govern republicà espanyol, al secretari general de l'O.N.U. i a l'encarregat de Negocis de Franco a Cuba.

*

La Central Sindical de Cuba, la C.T.C., va commemorar també l'aniversari del 19 de Juliol amb un gran míting celebrat al Palau dels Treballadors de L'Havana.

Van intervenir en aquest acte de solidaritat pel poble espanyol, que prosseguéix la lluita a l'interior del país, els següents oradors: Segundo Quincosa, en nom del secretari general de la C. T. C.: Raul Valdés Vivó, del Comitè Cubà Pro-Progrés Continental de les Joventuts democràtiques; Juan Ambou, en representació dels republicans espanyols.

L'historiador de la ciutat de L'Havana i delegat cubà a la Comissió jurídica internacional, Eralio Roig Leuchsenring, féu el resum d'aquest acte dient que el problema d'Espanya no es pot considerar com una qüestió isolada, sinó com una part fonamental de la lluita dels elements reaccionaris, feixistes, imperialistes, absolutistes, discriminadors i anticulturals per apoderar-se del món.

LA MORAL DE CERTS PERIODISTES

El setmanari nordamericà «New-Yorker» ha publicat una interessant sèrie d'articles de John Bainbridge dedicada a Reuben Maury, periodista ianqui ben conegut. Aquests articles sòn una diatriba terrible contra la moral de la premsa dels Estats Units.

Maury és el redactor en cap i l'editorialista del «Daily News», de Nova York. i del setmanari «Collier's», dues publicacions que tenen molt de públic. La revista «Collier's» tira dos milions 800 mil exemplars i el «Daily News», dos milions 300 mil i, el diumenge, arriba fins i tot a quatre milions 700 mil exemplars. Aquestes dues publicacions formen part de la premsa profeixista i més reaccionària, tot formant part de dos grups financers diferents. La «Collier's» pertany a Morgan i el «Daily News» a la família McKormick-Patterson.

Maury escriu editorials per a les dues publicacions i hi és d'allò més ben pagat. Passa dels 50 mil dòlars l'any. Maury guanya aquests honoraris tan elevats a base d'escriure tot el que li exigeixen els propietaris del diari i de la revista, àdhuc quan llurs exigències sòn mùtuament oposades. Es així que Maury escriu editorials que defensen simultàniament dos punts de vista diferents i, de vegades, totalment contraris.

Maury ha defensat dos punts de vista oposats en qüestions tan importants com les exportacions anquis a Europa, com els lliuraments dels Estats Units a Europa, la guerra contra el Japò, el servei militar obligatori i una pila d'altres. Es així com en el seu editorial del «Collier's», el maig del 1945, Maury reclamava que fossin enviats queviures als països afamats d'Europa. Deia que els Estats Units havien de fer-ho per raons d'humanitat i perquè Europa pugui aixecar-se el més de pressa possible. Però el mateix mes, afirmava al «Daily News» que els Estats Units no podien encarregar-se de cap de les maneres de mantenir Europa i de facilitar-li el seu proveïment.

El 1940, al «Daily News», Maury va posar qui sap les objeccions contra la concessió de crèdits als Aliats per a compra de material de guerra. Però al mateix temps afirmava a les columnes del «Collier's» que calia donar satisfacció als Aliats perquè puguessin fer aquestes compres. Mentre al «Daily News» proposava de mantenir «una bona amistat» amb el Japò i de recolzar en ell quant a la política dExtrem Orient, al «Colliers» parlava d' «estrènyer el cargol» al Japò.

Amb tot, hi ha un punt en el qual Maury es mostra invariable en les dues publicacions: no manca mai de lliurar-se a sortides insidioses i provocadores contra la Unió Soviètica.

El biògraf de Maury cerca a estudiar la mentalitat d'aquest periodista de dues cares. Sembla que, advocat com és, considera els diaris com altres tants «clients» els interessos dels quals representa. Ningù no demana pas a un advocatt que estigui convençut del bon dret del seu client: n'hi ha prou que trobi o invoqui tots els arguments al seu favor. Maury fa igual. L'editorialista no ha de jutjar pas la causa que defensa. Es tracta simplement d'executar la tasca encarregada pel client, és a dir pel propietari del diari.

El doble joc de Maury va d'allò més bé als seus amos. El director del «Daily News», Patterson, mort fa poc, no tenia res a dir davant del fet que Maury escrivís també articles per al «Collier's». Segons Bainbridge, no va tenir mai la curiositat de demanar-se què feia la mà esquerra de Maury. Creia que l'editorialista del seu diari no tenia necessitat d'expressar pas les seves pròpies opinions. En tenia prou que escrivis tal com convenia a Patterson.

Quant a William Chenery, director de «Collier's», diu:

—No és pas per les seves opinions personals que ens hem adreçat a Maury. No coneixem per res les seves opinions personals i, a dir-vos la veritat, això no ens interessa gens.

Per la seva banda, el Comitè Nordamericà que concedeix premis als periodistes es desinteressa plenament de les opinions i de la higiene moral de Maury i així ha estat que el 1940 aquest individu es va veure premiat pel seus «excel.lents editorials».

Maury no és solament un periodista de dues cares, sinó el producte d'un cert sistema que està a la base de la pretesa llibertat de la premsa els Estats Units.

Coincidències sospitoses

Amb tota mena de propaganda, de difamació i provocacions, els Estats Units volen assegurar-se el control de Grècia. Però el poble grec i el seu exèrcit democràtic que menen una lluita conseqüent contra els protegits dels reaccionaris nordamericans impedeixen llurs propòsits.

Les darreres declaracions de l'administrador del programa dels Estats Units d'ajut a Grècia i Turquia en son una prova ben palesa. Quan aquest senyor afirmà als periodistes que han estat enviats amb caràcter d'urgència materials militars a Grècia per valor de 35 milions de dòlars per ajudar a combatre els guerrillers, deia prou clar quina és la política dels Estats Units.

Cada vegada que l'exèrcit democràtic infligeix noves derrotes a les forces monàrquico-feixistes, els reaccionaris anglo-saxons accentuen descaradament llur intervenció en els assumptes interiors d'aquest país. Han llançat crits històrics i de provocació per justificar, en primer lloc, llur intervenció i, en segon, volen demostrar que si llurs protegits sofreixen contrarietats militars, no és per manca de llur ajut, sinò perquè l'exèrcit democràtic rep l'ajut dels països democràtics veïns de Grècia i perquè existeixen Brigades internacionals que combaten a l'interior del país.

Saben prou bé que aixo no és cert, però d'aquesta manera volen provocar i especular amb aquesta situació.

El mateix Govern fantasma de Grècia ha reconegut que a la comarca de Konitza s'ha comprovat que no existeixen Brigades internacionals. L'esmentada informació és del diari falangista «Arriba», el qual no es pot pas considerar com, a enemic del règim feixista de Grècia.

No obstant, la premsa nordamericana especula amb la situació interior de Grècia fomentant la provocació i el xantatge que les Brigades internacionals existeixen i insisteix que son organitzades a França i nodrides pels refugiats espanyols. Cal recordar que aquesta provocació no és una invenció de darrera hora. Els nostres lectors recordaran que fa ja temps la major part de la premsa francesa va haver de desmentir-ho categòricament i denunciar aquesta provocació contra el poble francès.

L'esmentada premsa, com tothom sap, no defensa altres interessos que els dels trustos i els de la trepa reaccionària interessada a crear situacions difícils als pobles que han escollit el camí de la democràcia i la llibertat. Aquesta premsa, que segurament ha estat ben pagada per la trepa neofeixista nordamericana, no compleix altre paper que el de provocar aquestes democràcies i el poble francès en particular, i provoca els patriotes espanyols que han estat els primers defensors de les llibertats dels pobles en la lluita contra el feixisme.

Amb totes aquestes provocacions i maniòbres no cerquen altra cosa que amagar llurs objectius imperialistes i expansionistes. L'espantall de l'anticomunisme acompanyat de la provocació és el que els ha servit per portar a terme llur política, ocupar posicions estratègiques arreu del mon, intervenir en la política interior dels pobles i mantenir règims reaccionaris i antipopulars i feixistes com sòn els d'Espanya, Grècia i Turquia, per a utilitzar-los com a elements de discòrdia entre les Nacions Unides i impedir el desenvolupament dels pobles.

Aquestes noticies provocatives que la premsa nordamericana propaga, coincideixen plenament amb la propaganda que aquests darrers temps fa la premsa falangista, amb les mateixes directius i la mateixa linia reaccionària.

Com veiem, doncs, els neo-feixistes nordamericans coincideixen i estan d'acord amb la mateixa linia dels falangistes. El règim franquista, igual que la trepa reaccionària americana, cerca també amagar i justificar les seves ambicions, els assassinats i el terror que ha imposat a tots els pobles hispànics.

DOS REGIMS dues tècniques!

No fa gaire la U.R.S.S. va suprimir del seu codi l'aplicació de la pena de mort en temps normal. La premsa «seriosa» del món va publicar amb prou feines la noticia i, en general — no cal dir-ho —, la va deixar passar sense comentaris. Quant als diaris i publicacions franquistes, la llibertat d'expressió dels quals és pùblica i notòria, ens sembla molt que la van trobar tan insignifiant que ni es van prendre la molèstia de comunicar-la a llurs benaurats lectors.

La setmana passada, a Woodville (Mississipi), als Estats Units d'Amèrica, empori, com tothom sap, de la civilització, la cultura, la democràcia, etc., etc. (occidentals, ben entès), varen ésser executats els jóves negres James Lewis i Charlie Trudell, de 15 i 16 anys d'edat respectivament. Qualsevol persona ingènua de qualsevol pais ingenu del món hauria cregut que llur edat els hauria valgut d'atenuant per a salvar-los de la cadira elèctrica. El Tribunl Suprem nord-americà, però, no va estar pas d'accord amb aquest criteri retardatari sobre la justicia (i ara, què us heu cregut!) i, naturalment, va denegar el recurs interposat per la defensa.

Ben mirat, no sabem pas si caldrà insistir gaire sobre el contrast entre aquestes dues tècniques, revelador de dues concepcions ben diferents de la civilització. Ens sembla, en tot cas, que la tria no és pas difícil.

"ESPAÑA LIBRE" i la propaganda antisoviètica

«España Libre», l'òrgan a França dels autors de l'indigne «Mensaje libertario al Pretendiente español» i de la tristament famosa circular número 16 de la C.N.T. col.laboracionista, ensenya tantes vegades com pot les orelles de l'antisovietisme.

Fa quinze dies les ensenyava fins i tot en un comentari anodí dedicat a la Peron i ho va fer en aquests termes:

> «El —Franco—, como su camarilla, desaparecerán de España, en el momento que los Estados Mayores de América e Inglaterra crean desaparecido el peligro de una guerra inminente con la otra Dictadura ESCLVA.»

Amb majùscules i tot perquè no hi hagi dubtes.

Es el mateix llenguatge de Franco, el de la reacció internacional que l'aguanta al Poder, entre altres coses, amb l'indecent xantatge del perill d'una guerra de la qual només parlen aquells que tenen intenció de fer-la contra el poble soviètic, per esclafar a Europa les noves democràcies bastides damunt les cendres del feixisme.

Després aquests terrrrrribles rrrrrevolucionaris parlaran dels comunistes que estan a sou de Moscù. Si aquest no és el llenguatge dels agents de la City i de Wall Stret, que vinguin Bevin i Truman a desmentir-ho.

No es pot ésser més estùpid, més miserable i més enemic dels interessos de la classe obrera i de la democràcia del nostre poble en general.

«España Libre» fa cada dia més deshonor al titol que porta.

LONDRES

Conferència d'Ajut a l'Espanya republicana

S'ha celebrat a Londres la Conferencia d'ajut a Espanya, sota el patronatge de l'associació de les Brigades Internacionals. Van assistir-hi prop de 300 delegats vinguts de tot el país i que representaven dotzenes d'organitzacions obreres, quatre Partits Laboristes provincials, nombroses organitzacions comunistes, 35 Federacions de Sindicats locals, 8 Sindicats nacionals i altres moltes organitzacions amb un total de tres milions d'obrers. Van assistir-hi també o es van solidaritzar per escrit diversos diputats laboristes. La Conferència es va celebrar sota la consigna de: trencar amb el règim de Franco i reconeixement del Govern republicà. En la discussió, els delegats van aprovar amb entusiasme les propostes que en aquest sentit eren presentades. La proposta del representant francès del Comitè France-Espanya per a la convocació d'una Conferència internacional fou molt ben acollida per tots els reunits.

Va presidir el diputat laborista Lester Hutchison i van pendre part en les discussions: Claude Berrige, membre de l'Executiva Nacional dels Sindicats Metal.lùrgics; Jim Hammond, president de la Unió de Miners del Sud de Gales; el diputat L. Mayor Bruce; J. Stanley, membre de la E.N. del Sindicat de Metal.lùrgics de la Construcció; Tom Gittins, secretari provincial del Partit Laborista i autor de la famosa resolució política de condemnació de la política de Bevin que es va discutir a la Conferència del Partit Laborista; Leach Manning, diputat; L. Betty Harrison, de l'E.N. del Sindicat de Tabaquers; Sam Wild, president de la Brigada Internacional i ex-comandant del Batallò Britànic.

La Conferència va donar fi als seus treballs amb la resòluciò unànime de demanar al Govern britànic el trencament de tota classe de relacions amb el règim franquista.

U.R.S.S.

El Consell Central dels Sindicats de la U.R.S.S. ha reservat 40.000 places en els sanatoris i cases de repòs de Crimea, del Caucas i del litoral de la Mar Negra als estudiants de les escoles superiors, escoles secundàries i tècniques, actualment de vacances.

El Sindicat dels treballadors d'escoles superiors ha construït aquest any diversos sanatoris nous i cases de repòs en llocs pintoresos dels voltants de Moscù i de la zona central de Rússia.

La democràcia internacional contra el franquisme

ANGLATERRA

Un míting a «Trafalgar Square»

La setmana passada tingué lloc a Londres un míting a «Trafalgar Square» organitzat pels ex-combatents de les Brigades Internacionals, en el qual parlà el coronel Enrique Lister.

..En aquest acte, al qual assistiren milers de persones, s'aprovà per unanimitat una resolució demanant la ruptura de relacions amb el règim franquista i el reconeixament del Govern republicà.

CUBA

Mes 50.000 persones protesten contra el terror franquista

El dia 25 de juliol es va celebrar al Parc Central de L'Havana un grandiòs míting contra el terror franquista, al qual assistiren més de 50.000 persones.

En aquest acte s'aprovà una resolució en la qual es demana una acció immediata i enèrgica per salvar la vida d'Agustin Zoroa i es demana al President de la República que el representant d'aquest país a l'O.N.U. mantingui una actitud clarament antifranquista davant d'aquest organisme.

TXECOSLOVAQUIA

Manifestació de simpatia a la República espanyola

A l'Estadi de Praga tingué lloc el passat dia 28 de juliol un gran festival esportiu al qual participaren joves de seixanta països.

Al front de la columna de les delegacions que desfilaren davant de milers d'espectadors, marxava la delegació espanyola amb la bandera de la República desplegada.

El seu pas fou saludat per una ovació inacabable i ressonaren vigorosament els crits de «Abaix Franco!» i «Visca la República!».

L'enemic és a la dreta

El Consell del P.P.S. (Partit Socialista polonès) acaba de celebrar una sessió plenària a Varsòvia. Entre els acords presos n'hi ha alguns que mereixen d'ésser particularment assenyalats. Es refereixen al front únic dels partits obrers i la col.laboració de les esquerres. Aquesta col.laboració —es diu en aquest document—, és necessària no solament per lluitar contra el feixisme i la guerra, sinò també amb vistes a la realització de les reformes polítiques i econòmiques d'ordre general. Siguin quines siguin les dificultats que es presentin en les relacions entre els dos partits obrers polonesos (P.O.P. i P.P.S.) llur front únic no pot ésser considerat com una senzilla combinació política, declara la direcció del Partit Socialista polonès. La via del P.P.S. —es diu en la decisió a què ens referim—, només condueix a l'esquerra. L'enemic es troba a la dreta.

Es a dreta que es troba l'enemic, heus aci unes paraules que tenen una profunda significació. En molts països uns cercles polítics molt influents fan tota mena d'esforços per dissimular aquest fet davant de les masses populars.

La reacció militant amenaça els drets democràtics i la llibertat dels pobles, llur independència. Heus aci l'enemic de dreta. Aquest enemic vol, en primer terme, endormir la vigilancia de les masses, amagar el perill que representa, llançar sobre una pista falsa els homes que es senten amb justa raó inquiets i alarmats davant de la situació política actual. Aquest és el sentit dels crits sobre el «perill comunista» i les temptatives de fer recaure sobre la Unió Soviètica la responsabilitat d'una situació internacional difícil, deguda als intents de realitzar els desigs expansionistes de la diplomàcia del dòlar.

En aquestes condicions, és útil de subratllar una vegada més que les forces democràtiques han de presentar un front únic en presència de les amenaces de l'enemic de dreta. I que només les forces coalitzades dels partits democràtics poden derrotar la reacció.

L'EXPANSIO DELS ESTATS UNITS EN EL PASSAT I EL PRESENT

per **A. LEONTIEV**

L'ORIENTACIO dels Estats Units en el domini de la política exterior, un cop acabada la guerra —la «doctrina de Truman», com en diuen ara— és un important factor de la situació internacional present. A tot el món, i fins i tot als Estats Units, aquesta orientació és jutjada diferentment segons es tracti d'elements reaccionaris o de grans masses democràtiques. Sòn nombrosos aquells que, a tots els països, observen el problema dels origens, de les causes i de les conseqüències possibles de la política exterior dels Estats Units.

Per orientar-se en aquesta qüestió, cal examinar els fets passats i presents.

Una llegenda piadosa i la realitat històrica

CONVE abans que res denunciar una llegenda molt estesa. Molt sovint, es pretén que els Estats Units constitueixen una excepció molt feliç en aquest món; es pretén que els Estats Units estan exempts dels pecats comesos per totes les grans potències capitalistes modernes: política d'expansió per mitjà de la violència, conquestes, anexions i ingerència descarada en els afers de les altres nacions.

No és gens estrany que els defensors de l'expansió ianqui escampin una tal llegenda. L'objectiu que persegueixen escampant aquesta llegenda és ben evident que es passa de comentaris. No obstant, la llegenda que vol fer dels Estats Units un país excepcional, un país la política exterior del qual diuen que ha tingut en el passat un caràcter pròdrem dir «vegetarià», és admesa fins un cert punt àdhuc per no pocs representants del camp progressiu que s'esforcen per oposar-se als plans desenfrenats d'expansió conjuminats actualment a Washington.

Aquestes falses concepcions sòn posades en circulació per tot l'aparell de propaganda oficial. Per la premsa poderosa influent, per l'ensenyament a l'escola, pels manuals d'història dels Estats Units, etc. De l'altra banda de l'Atlàntic, s'inculca a milions d'homes senzills la convicció que si totes les altres grans potències s'han fet grans a sang i a foc, els Estats Units diuen que han arribat a llur grandesa exclusivament per camins pacífics. Segons la versió oficial, els Estats Units diu que no han fet mai conquestes i, que si han intervingut en els afers d'altres pobles, ha estat exclusivament en interès d'aquests darrers, en nom de la humanitat, en defensa de la civilització, en una paraula, en interès de la pau. Si els creguéssim, la política exterior nordamericana hauria tingut aquest aspecte idil.lic d'ençà de les seves primeres passes en l'arena internacional.

Semblants afirmacions presenten tots els apantatges, excepte un: que no corresponen gens a la realitat. La història dels Estats Units no presenta altra cosa que una successió d'actes d'expansió. Aquest país s'ha fet gran gràcies als mateixos mètodes de violència i de trampa que les altres potències capitalistes. Ben entès, les condicions històriques pròpies dels Estats Units no han mancat pas d'exercir llur influència, però no es tracta ací de res més que de certs mètodes utilitzats per a realitzar aquesta expansió i no pas dels seus objectius i del seu caràcter general.

Com tothom sap, després de la guerra de la independència, de 1775 al 1783, no han tingut cap guerra important durant una pila d'anys. Aquesta circumstància, afegida a d'altres factors, ha contribuït al ràpid desenvolupament econòmic de la República d'enllà de l'Atlàntic. Amb tot, aquest fet no significa de cap manera que la política dels Estats Units hagi estat sempre pacífica i que hagin respectat sempre llurs veïns més febles. Ben al contrari, durant el darrer quart del segle XVIIIè i durant tot el XIXè, els Estats Units no han parat d'engrandir llur territori a expenses d'altri robant i exterminant la població autòctona per bé que, a vegades, aquesta expansió anés disfressada de la forma jurídica «convenient», d'una transacció comercial.

—Citem alguns fets en suport de la nostra tesi.

Com els Estats Units s'han anat fent grans

EL dia de la proclamació de la independència, els Estats Units tenien un territori de 386.000 milles quadrades. En virtut dels tractats foren reunits després a aquest territori la regió del nord-oest i la situada al sud de l'Ohio. El 1803, els Estats Units van comprar a França, per 15 milions de dòlars, la Luisiana o sigui 827.900 milles quadrades. El 1819, van adquirir la Florida a Espanya, és a dir un territori de 58.600 milles quadrades per una suma de cinc milions de dòlars. El 1845, Texas, país de 389.000 milles quadrades, era incorporat als Estats Units, mentre que l'Oregon, incorporat en virtut del tractat del 1846, els en procurava 285.000 més. El 1848, els Estats Units van adquirir després de la guerra amb Mèxic, contra pagament d'una suma de 15 milions de dòlars, el territori actualment ocupat pels Estats d'Utah, Arizona, Nuevo México, Califòrnia o sigui encara 529.000 milles quadrades. El 1853, Mèxic cedia també als Estats Units, per 10 milions de dòlars, un territori de 30.000 milles quadrades.

Gràcies a les adquisicions d'aquesta mena, la superfície global dels Estats Units constituïa un territori continu de més de tres milions de milles quadrades. Del 1776 al 1853, el territori dels Estats Units havia augmentat, doncs, més de vuit vegades. En el curs de la segona meitat del segle passat, els Estats Units han afegit a llurs possessions nous territoris amb 716.666 milles quadrades, entre les quals Alaska, —cedida per la Rússia tsarista el 1867 per 7.200.000 dòlars—, Filipines, Puerto Rico i diverses petites illes anexionades després de la guerra hispano-ianqui, —mitjancant el pagament de 29 milions de dòlars—, les illes Hawai, anexionades purament i simplement, més la zona del Canal de Panamà.

En total, en 130 anys, els Estats Units han estès llurs possessions de més de tres milions de milles quadrades. El 1900, llur territori era aproximadament deu vegades més vast que a l'època de la independència dels Estats Units el 1776.

Tal vegada es dirà que aquesta creixença insospitada s'ha dut a cap d'una manera pacífica, sense conflicte, com es pot llegir en els manuals escolars d'història que corren pels Estats Units.

Però heus aci algunes dades que posen les coses al lloc que els correspon.

La «Historia de l'Exèrcit Nordamericà», un estudi publicat el 1903, cita 114 guerres fetes pels Estats Units després de la guerra de la independència. Aquesta obra precisa que s'han lliurat 8.600 batalles en el curs d'aquests conflictes.

Cal tenir en compte, evidentment, el fet que només les hostilitats contra la Gran Bretanya, Mèxic i Espanya foren guerres en el veritable sentit de la paraula. Si hi afegim la guerra civil del 1861-1865 i les dues guerres mundials, tindrem la llista completa de les guerres, en tota l'accepció d'aquest terme, a les quals els Estats Units han participat.

L'exterminació dels autòctons

RESPECTE a d'altres conflictes armats, tenien un caràcter singular. Eren campanyes que les forces dels Estats Units, molt ben armades, duien a cap contra les tribus indies desarmades i gairebé sense defensa. Moltes d'aquestes expedicions han durat anys. No obstant, llur resultat no era dubtós, car la victòria sobre un adversari feble i desarmat estava assegurada per endavant.

Les guerres contra les tribus indies han donat per resultat, com tothom sap, que hagin estat expulsades i exterminades gairebé completament les poblacions autòctones d'Amèrica del Nord. Aquestes tribus, abans nombroses, que vivien en vastos territoris, han estat exterminades només perquè els colons americans volien emparar-se de llurs terres.

Com que no és costum de parlar de la corda a casa del penjat, als Estats Units es considera de mal gust parlar dels indis i de llur situació. Es en va que, en les obres oficials que vanten els beneficis de la democràcia nordamericana, cerqueu d'informar-vos sobre la situació de la població autòctona que fa un segle i mig, ocupava la major part del territori dels Estats Units.

Els governants ianquis descendents dels anglesos, igual que ells, s'atenen a la màxima segons la qual la paraula és de plata, però el silenci és d'or. Amb tot, aquesta conjuració del silenci és de vegades trencada.

Un cas semblant es va produir fa poc quan Harold Nicolson, periodista anglès ben conegut, molt respectuòs de la democràcia del dòlar, vexat no obstant per certs atacs nordamericans contra l'imperialisme britànic, parla força francament en el curs d'una allocució radiofònica pronunciada el 16 de setembre del 1946:

> «Als Estats Units —deia— hi ha qui després de tot oblida que la situació de Texas, de Nuevo México, de Califòrnia i, en particular, el control del Canal de Panamà, fan una certa olor d'imperialisme. Els nordamericans es sorprenen quan algú els ho recorda. I alehores diuen: això no és pas imperialisme, sinò la voluntat del destí.
>
> Un dia que jo donava una conferència als Estats Units, un auditor em va demanar de parlar de les matances dels indis». Un cop m'havia fet la pregunta dues centes vegades, no vaig poder contenir-me i vaig respondre: De quins «indis», els vostres o els nostres? Vosaltres heu matat els vostres.»

Nicolson havia anomenat les coses per llur nom. Els historiadors nordamericans prefereixen parlar un llenguatge més decent, però, ai las !, força més allunyat de la veritat i llurs explicacions deixen entendre que a l'home de raça blanca li és tot permès. Es així que en el seu llibre «L'índi i el seu problema» Leupp, historiador dels indis d'Amèrica, fa un resum dels esdeveniments en aquests termes:

> «En els seus orígens tota la terra pertanyia als indis. Més tard, nosaltres mateixos vam tenir necessitat de la major part d'aquests territoris i és perfecta-

Ministerio de Cultura 2005

LA "JUSTICIA SOCIAL" DEL FRANQUISME

Sous de misèria i preus de ric

Després de tant viatge «triomfal» de Franco a Catalunya i del no menys «triomf» del referèndum, heus així que a Barcelona la gana dels nostres compatriotes hi és més negra que abans de les cíniques i grans moixigangues franquistes d'aquest any.

Heus ací, per exemple, quina és la situació alimentària i el preu de la vida del nostre poble d'ençà que és oficialment un «regne catòlico-social».

El pa de racionament que es venia, el mes de juny, a una pesseta la barreta de 350 grams, es ven, ara, a dues pessetes els 250 grams; la qualitat és pèssima. La carn de vedella ha passat de 25 a 55 pessetes el quilo; el carbó, de 12 a 16 pessetes l'arrova; el tabac, de dues pessetes a quatre cinquanta el paquet. Un parell de sabates, de qualitat molt mediocre, que valien, dos mesos enrera, 90 pessetes, en valen, ara 150. El cafè es ven a 120 el quilo i el sucre a 50. El preu d'una copa de licor ha pujat a quatre pessetes; un cafè, dolent i gairebé sense sucre, costa dues pessetes vint. Un vestit modest, 600 pessetes.

D'ençà de la victòria momentània del règim hitlerià de Franco, el cost de la vida ha augmentat, segons els articles i prescindint els preus d'estraperlo, d'un 400 a un 900 per cent, amb tendència a l'alça com més democràcia «orgànica» Franco imposa.

I quins són els salaris? Comptant tots els subsidis —els de vida cara, els de càrregues familiars i altres engrunes cedides per la demagògia falangista—, els salaris han augmentat en una proporció que, segons els casos, oscil·la entre un 100 i un 250 per cent quan es tracta d'obrers molt especializats o de tècnics.

La majoria dels obrers, amb jornals de 10, 12 o 14 pessetes, es mor literalment de gana en un règim en el qual la desigualtat social mai no havia estat tan acusada com ara, en un règim en el qual el luxe provocador dels estraperlistes i l'eufòria dels generals insulten a cada pas milions d'obrers i de pagesos que no saben com fer-ho per viure.

Es per això que la tuberculosi hi fa tants d'estralls com els mausers de la guàrdia civil o els piquets d'execució falangistes.

ASPECTES DEL DESENVOLUPAMENT I ACTIVITAT DE LA FEDERACIO DE TREBALLADORS DE LA TERRA (UGT)

En el número 5 de «*Lligam*», Butlletí d'Informació de la U.G.T. de Catalunya, es va publicar un article en el qual es defineix ben clarament el caràcter català de la Federació de Treballadors de la Terra. Definició correcta que correspon al caràcter català de la Unió General de Treballadors de Catalunya.

La Federació de Treballadors de la Terra, a Catalunya està formada per pagesos catalans, celebra les seves Assemblees i Congressos a Catalunya, elegeix els seus òrgans de direcció entre els seus millors militants, estudia els problemes del camp i de la pagesia de Catalunya i col·labora amb els Organismes catalans corresponents per aplicar solucions democràtiques als problemes socials, tècnics i econòmics de la pagesia catalana, problemes polítics i nacionals de Catalunya i de la República.

Les nostres vinculacions amb la Unió General de Treballadors d'Espanya són les que necessàriament es deriven del nostre sentit de l'internacionalisme proletari, i de la nostra comprensió de la necessitat de la unitat de la pagesia amb la classe obrera. Per aquestes mateixes raons hem donat la nostra més lleial adhesió, a la de la nostra Central Sindical a la Federació Sindical Mundial. Un i altre fet són l'expressió d'uns principis i el camí que condueix a uns objectius. Ni l'un ni l'altre fet, però, no neguen el caràcter català de la nostra Federació, com tampoc de la nostra Central Sindical. Al contrari els confirmen, puix que amb la pràctica de l'internacionalisme proletari i de la unitat dels treballadors del camp amb la classe obrera donem la millor mostra de la nostra catalanitat i servim de la millor manera els interessos de la nostra pagesia i del nostre poble.

En néixer la nostra Federació del Primer Congrés provisional de pagesos celebrat el 1936, es va fer seva la línia sindical i política de la U.G.T. de C., raó per la qual va esperonar milers de pagesos a seguir-la i aplicar-la, com ho demostra el fet que en esclatar la sublevació militar-falangista, els Sindicats de Treballadors de la Terra organitzats en pocs pobles de Catalunya només comptaven 3,500 afiliats i en el Primer Congrés Ordinari dels Treballadors de la Terra van estar-hi representats 750 Sindicats, amb un total de 66,800 cotitzants amb la qual cosa esdevenia una de les Federacions més importants de la U.G.T. de Catalunya i l'organització sindical més important de la pagesia catalana.

Sistemàticament han estat respectades dins de la nostra organització totes les tendències polítiques, filosòfiques, o religioses. A més, la nostra Federació es troba formada fonamentalment, per jornalers evidentment, però també per pagesos pertanyents a tota la diversitat de les capes socials del camp català. A la nostra Federació es troben reunits amb els jornalers, els arrendataris, els parcers, milgers, masovers, rabassaires, petits propietaris emancipats. Comprèn, tanmateix, els enginyers agrònoms, els ramaders, els horticultors, floricultors, avicultors, vaquers, etc.

Amb aquesta base, el nostre Primer Congrés Ordinari va orientar-se a prendre una organització nacional catalana que elegí el seu Comitè Executiu, els Comitès de Vegueria, de comarques i els Sindicats locals de Treballadors de la Terra amb les Juntes respectives.

La legislació que en matèria agrària va promulgar el Govern de Catalunya va portar centenars de militants de la Federació de Treballadors de la Terra a ocupar llocs de responsabilitat en els Organismes oficials de la vida política, econòmica i social de Catalunya: als Municipis, a les Comissions Municipals Agràries, a les Direccions dels Sindicats Agrícoles Cooperatius, etc. Molts dels seus quadres sindicals van ésser posats a les direccions comarcals de la F.E.S.A.C., i al seu Consell Central. En el propi Consell Superior d'Agricultura de la Generalitat, la Federació de Treballadors de la Terra es trobava representada per dos membres del seu Comitè Executiu.

Confirma el caràcter català de la Federació de Treballadors de la Terra, la publicació mentre va ésser possible, del seu òrgan d'expressió «*El Camp*», en català, orientat, fonamentalment, sobre els problemes agraris de Catalunya, i d'aleshores ençà, organitzant la lluita dels pagesos catalans contra el règim feixista de Franco i Falange, sota la direcció del Secretariat de la U.G.T. de C. i de la seva Delegació a l'interior, com ho demostren els fets de lluita produïts en col·laboració amb els rabassaires, els més destacats dels quals són els de les viles de Piera, Martorell, Bellvís, Vic, Omellons, Granollers i molts altres.

Tanmateix, tenim consciència que la raó fonamental que la pagesia hagi estat sempre tan sacrificada, és deguda a la nostra pròpia dispersió i a la nostra separació del moviment obrer.

Es per això que ens sentim obligats a treballar per unir tota la pagesia en una sola organització pagesa, sindical i cooperativa, i a unir el moviment pagés al moviment obrer per incorporar-nos definitivament al moviment de salvació nacional que ha d'abatre el franquisme i els capituladors i que és la garantia de la reconstrucció en règim autènticament democràtic. Es aquesta una tasca sagrada i ha d'ésser obra de tots.

Per a portar a terme aquesta obra volem repetir el criteri exposat per la nostra Federació en el darrer apartat de l'article al qual hem fet esment en començar, del número 5 de «*Lligam*», que diu així:

«Es el nostre millor desig i la nostra major preocupació arribar al terreny de la comprensió i de l'entesa fraternal, fonamentalment amb els pagesos de la Unió de Rabassaires. No tenim, entre aquesta Central pagesa i la nostra, cap interès contradictori; tenim, en canvi, moltes necessitats comunes, que ens obliguen a una acció unida. La primordial, la d'enderrocar Franco i Falange; La que segueix, reinstaurar la República democràtica i posar la pagesia en condicions de viure bé i que l'agricultura esdevingui una veritable font de riquesa al servei de la nació».

Aquest objectiu unitari volem fer-lo extensiu als pagesos de la C.N.T., puix que considerem el nostre deure fer tot el que calgui per trobar-nos tots presents en el combat contra l'ennemic comú.

Cal que els pagesos catalans tinguem present que l'hora greu que vivim ens exigeix la unitat d'acció; és una necessitat imperiosa; en treballar per assolir-la, servim els interessos de la pagesia catalana, els de Catalunya i els de la República.

PERE FIGUERES
Secretari general de la Federació de Treballadors de la Terra (U.G.T.).

«Companyes, companys, amics! Acceptem la lluita com ella és, i lluitem!. Siguem dignes dels nostres herois, dels nostres màrtirs. No vulguem que la sang vessada, que el dolor i les llàgrimes de les nostres mares, que la mutilació i el desconhort dels nostres joves, que la misèria i la fam que turmenta tot el nostre poble i depauperen els nostres infants, la Catalunya futura, que la Pàtria vexada, escolada i endolada, que tota la profunda malvestat produïda per l'assassí Franco, per la seva banda de pistolers falangistes, resti impune! Lluitem aferrissament, sense treva, sense defallença, sense pietat!. Duri el que duri, costi el que costi la prova, lluitem!. I vencerem, perquè som més forts que Franco, més forts que la reacció internacional!»

(Del discurs de Joan Comorera à Perpinyà.)

FRANCO REFORÇA les guarnicions del Marroc... ...i les dels Pirineus

Franco continua la seva política militar de sempre o segui la de «la mosca al clatell de França», de la qual fa prop d'un segle parlava Bismarck.

No hi ha cap moviment de tropes, no hi ha cap maniobra militar que no ensenyi l'orella d'aquest cantó, la qual cosa és reveladora que Franco porta en ell el germen de la guerra i la resta són històries.

Ara mateix, acaba d'indicar-nosho una notícia caçada al vol, la qual, no per amagada en un recó qualsevol d'un peu de columna de la premsa franquista, deixa de tenir la seva importància. Es la de l'arribada a Madrid del general Varela, alt comissari del Govern franquista al Marroc.

Aquest viatge, fet amb una pressa inusitada, ha coincidit amb el fet que les guarnicions d'Àfrica i de la frontera dels Pirineus han estat considerablement reforçades.

Contra qui van dirigides aquestes mesures militars?

ESPANYA Catau de criminals de guerra

Segons les estadístiques oficials publicades pel franquisme —i no cal dir que es queda deliberadament curt—, el 1946 van entrar a Espanya 19.350 estrangers, la major part alemanys i no cal dir nazis. Com que no poden amagar-los completament, Franco en confessa modestament 3.853.

Aquests són els caps de serveis d'espionatge, els savis especialitzats en l'obtenció de l'aigua pesada, els peixos grossos, els de primer rengle. La tarregada de xoc, disfressada d'estudiants i de catòlics «perseguits» sumen infinitament molts més.

De totes maneres és la confirmació que Espanya està avui poblada de gent rossa i d'ulls blaus com no ho havia estat mai. Que Franco en retalli la xifra no és pas massa essencial.

Ho és més, per exemple, dir per on i com i gràcies a quines complicitats tots aquests criminals de guerra han entrat a Espanya.

I això Franco s'ho calla per motius obvis, però que no enganyen ningú.

ENGREIXAR AQUESTA RATA EMPESTADA...

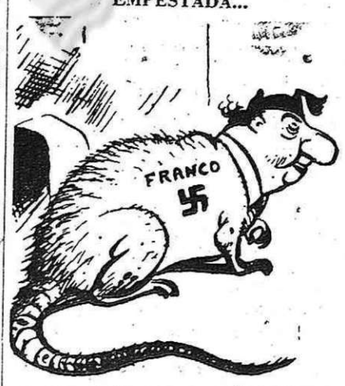

...ES PERPETUAR EL FEIXISME

LES EXPERIÈNCIES DEL FRANQUISME

Castellà de "municipal"

Sota el títol «*¡Esos escritores catalanes!*», el falangista J. Miquel y Macaya ha publicat a «*Solidaridad Nacional*», de Barcelona, un article en el qual es queixa que els escriptors catalans actuals no sàpiguin un borrall de castellà.

Diu, entre altres coses:

«Por razones que no son del caso mencionar, de unos años a esta parte hemos visto que una serie de escritores catalanes, que casi siempre habian escrito en catalán, se han puesto a escribir en español. ¿Es eso un mal? No, no es un mal. Pero si que hay un mal —y muy serio— en la manera cómo escriben en español.»

Es que l'ofici de gos no dòna mai resultats, per tal com, en general, només el fan els mediocres, els arrivistes que es fumen de tots els purismes. I aquests no són tansols catalans, sinó que d'Eugenio Montes per avall, àdhuc els castellans no fan més que assassinar la llengua de Castella en llibres i articles d'un prosa soporífera, pretenciosa, analfabeta, batejada d'*espanyola* per fer millor sentir tota l'atrotinada idea de l'imperi blau de la Falange.

Però seguim el tal Miquel y Macaya:

«La mayoría de estos escritores antaño en catalán habian cuidado muy mucho de todo cuanto es necesario para escribir correctamente. Tenian muy cerca la gramatica, sin la cual es imposible dar un paso; habian, luego, leido cuidadosamente ora a los escritores modernos, ora a los escritores antiguos; y, como cosa muy particular, tenian sumo interés en purificar su lengua.»

No tant, no tant! Fora Carles Riba i algun altre —i tots plegats es poden comptar amb els dits d'una mà i sobren dits—, a Catalunya no hi han quedat més que mitjanies que feien tornar negres els correctors cada cop que els Josep Pla, Carles Sentís, Ignasi Agustí, Ramon Garriga i d'altres bandarres per l'estil escrivien en català.

Són aquests renegats, junt amb els Manuel Brunet, Utrillo, Josep Palau, Sebastià Gasch i mitja dotzena més, que havien cregut en la «millenària» dominació nazi-franquista, aquells dels quals el Miquel y Macaya critica el castellà.

Són ells els que estrafan la llengua de Castella al «*Diario de Barcelona*», a «*Destino*», a «*La Vanguardia*», arreu on escriuen perquè no han tingut la dignitat de canviar la ploma per una aixada.

Aquesta púrria que torna a fer l'aleta als republicans ha escrit el català amb la mateixa despreocupació que fa escriure al falangista Miquel y Macaya, a manera de conclusió, les dues ratlles següents:

«Aquí reinó la frescura, la frescura más regalada.»

Aquesta gent no són ni representen els escriptors catalans i sobra, doncs, la comparació que l'autor estableix entre aquests trapelles i el purisme dels Aribau, Rubió i Ors, Cabanyes, Manyer i Flaquer, Miquel S. Oliver, Joan Alcover i d'altres catalans que el segle passat escrivien en castellà.

Els escriptors catalans, com els castellans, són a l'exili. I els que no han pogut fugir de la grapa de Franco i tenen un alt sentit del patriotisme, aquests no escriuen una ratlla per al públic, per tal com a Catalunya i a Espanya tota manen els Galinsoga i els Montes, la cultura ha estat posada sota el signe del bram de Millan Astray.

De manera que si a Catalunya hi ha mercenaris que escriuen un castellà detestable, digne dels «municipals» del vuitcents, la desgràcia ve compensada pel «purisme» del divertit Luys de Santa Marina, director de la «*Soli*» falangista, per la pròpia prosa d'aquest Miquel y Macaya que en l'article esmentat deixa anar una exclamació tan *espanyola* com la de «*¡Ca hombre!*» que traeix la catalana «Ca barret!»

La qual cosa és, en definitiva, l'exclamació de tots els catalans honrats que han estat cridats a col·laborar amb la Falange pistolera, ase i lladre que devasta els pobles hispànics.

Le gérant: Mathilde KŒNIG.

S.A.P.I.J.
15, rue Montmartre, Paris-1er
André JOLY, imprimeur.

Les "grandeses" de "La Vanguardia"

No sabeu quin és el millor diari del món? No us trenqueu el cap. Es «La Vanguardia Española», *sota la direcció de Luis de Galinsoga i propietat de l'estiracordetes comte de Godó.*

Així ho explica l'entusiasmat Augusto Assia en una crònica de Londres, després de la visita que l'amo i el criat han fet a míster Long, director tècnic del «Daily Express».

...«¡Pero hombre, —diu que va dir el ventrut Long al Godó—. si usted ha marcado el rumbo a todos los periódicos del mundo! ¡Si el futuro de la Prensa está en el camino que LA VANGUARDIA ha señalado! ¡Nada de lo que podemos enseñarle aquí puede compararse con lo que técicamente hace usted!»

O sigui, imprimir el rotogravat en les pàgines de text.

Aquesta Falange no té mesura. Deixa petita la facècia del «Terror dos Mares», *aquell barquet português, de mitja dotzena de tones del rei Carles, que demanava si cabria dintre el port de Barcelona.*

El llarg míster Long no parlava, és clar, del contingut de «La Vanguardia» *galinsoguiana ni dels editorials d'aquest esquirol de la premsa, tan xiroi quan escriu i tan aprofitat estraperlista quan actua de jerarca de la Falange.*

Amb tot, es veu que se'ls ha mort l'àvia i es per això que es fan ells mateixos la propaganda d'un procediment que els grans diaris de tot el món se saben de memòria.

Es veu ben bé que Augusto Assia, el diumenge dia 13 de juliol no tenia prou tema i es va servir d'aquesta serp de mar per no haver de parlar de l'efecte produït pel referèndum de vuit dies abans.

Es una forma com una altra de passar el temps i d'intentar distreure l'opinió, més morta de gana que de calor.

ELS RESULTATS DEFINITIUS DE LA TUPINADA DEL 6 DE JULIOL

Han estat ja proclamats els resultats «oficials» de la farsa més extraordinaria del segle, o sigui del referèndum franquista.

D'ençà del 27 de juliol, Espanya és «oficialment» un «regne catòlic, social i representatiu». Sota la presidència del falangista Josè Castan Tobeña, president del Tribunal Suprem, han estat proclamats els resultats definitius de la tupinada del dia 6. Són els següents, després de vint dies de manipular xifres:

Votants: 15.210.563. *Diuen que van dir sí:* 14.145.163. *Ni un més ni un menys. Però van dir que no o van dir que Franco és un sinistre pallasso:* 1.074.400.

Després, que van firmar l'acta el Castan Tobeña, el president de l'Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques, un representant del Col·legi d'Advocats de Madrid, el director d'Estadística i la Comissió del Cens electoral, tots gent de la Falange, van prendre l'auto i van anar al Pardo a comunicar-ho a la hiena major del «regne», la qual, d'alló més satisfeta, expressà la seva emoció per «la confiança que el poble li ha manifestat.»

● ● ●

Una confiança manifestada, per exemple, d'una forma tan pintoresca com la d'aquesta secció del carrer del Roser del Poble Sec de Barcelona, el president de mesa de la qual anava per feina i es fumia dels matisos, per tal com va obtenir aquests resultats:

Inscrits	622
Votants	622
Sí	622

D'on surten, doncs, el 1.074.000 *que han dit no o que han escrit «mori Franco»?*

Aneu-ho a entendre.

● ● ●

I per acabar. Llegim a «Informaciones», *sota el títol «Aprueban la ley sucesoria los españoles residentes fuera de la Patria», els resultats que segueixen:*

EN BELGICA

Bruselas, 9.—El encargado de Negocios de España, señor Gulen, y los funcionarios de la representación diplomática y consular en Bélgica han expresado por telégrafo su adhesión al Referéndum español.—EFE.

DESDE HOLANDA

La Haya, 9.—Todos los funcionarios de la Legación y del Consulado de España en Holanda se han adherido a la Ley de Sucesión, objeto del referéndum español.—EFE.

DESDE CHILE

Valparaíso, 9.—El consul general, señor Maro; el ministro plenipotenciario, señor Beltrán González, y el personal del Consulado han enviado a Madrid su más completa adhesión a la Ley votada en el referéndum.—EFE.

DESDE EL PERU

Lima, 9.— El embajador de España, señor García Conde, y los secretarios de la Embajada, señores Bermejo y Pérez de Rada, han enviado su adhesión a la ley Sucesoria española. Igualmente ha han enviado el consul, señor Juste, y el personal a sus órdenes.—EFE.

DESDE COSTA RICA

San José de Costa Rica, 9.—Adhiriéndose a la ley sobre sucesión de la Jefatura del Estado español, han telegrafiado al ministro de España don Rafael de los Casares, el secretario de la Legación, señor Abascal, y el canciller, señor Naranja Prade.—EFE.

DESDE EL CANADA

Montreal, 9.—El conde de Morales, cónsul general de España en Montreal, el cónsul adjunto y el viceconsul, así como sus familiares, han votado telegráficamente a favor de la Ley de Sucesión española.—EFE.

Ves quines coses. Han votat que sí el personal diplomàtic i la família.

A París ha passat igual. Fora el personal feixista del boulevard Malesherbes i de l'avenue George V, els vint mil espanyols residents a la capital no s'han pres ni la molèstia de dir que no.

Només ens manca llegir que la Carmen Polo i la seva mamà també han votat perquè els duri la possibilitat de fer els gegants per totes les processons d'Espanya.

La premsa franquista és capaç d'això i molt més.

I qui no s'acontenta és perquè no vol.

Els noms dels carrers de Barcelona, mostra de l'odi falangista A CATALUNYA

Una de les coses contra la qual la Falange ha descarregat el seu odi ha estat contra la nomenclatura dels carrers i places de les ciutats peninsulars.

Quant a Catalunya, aquesta ràbia ha arribat a extrems insospitats, ha repetit i ha augmentat la fòbia de Primo de Rivera quan a Barcelona va manar que fossin serrades per la meitat les plaques que donaven els noms als carrers de la ciutat per tal de fer-ne desaparèixer la redacció catalana.

Tractant d'aquest odi tan patent i tan idiota al mateix temps, el darrer «*Bulleti d'Informació de la Generalitat de Catalunya*» donava uns quants exemples d'aquesta obra demolidora. Heus ací uns quants d'aquest canvis fets a Barcelona:

Noms antics	*Noms actuals*
Claris	Via Layetana
Bach de Roda	Felipe II
Xic de les Barraquetes	General Vives
Pi i Margall	Maria Cristina
Prat de la Riba (Avinguda)	Príncipe de Asturias
Prat de la Riba (Plaça)	Ramiro de Maeztu
Alí Bey	Tànger
Gaudí	General Primo de Rivera
Ignasi Iglésies	Orden
Santiago Rossinyol	Maria Eugenia
Pau Casals	General Goded

Els carrers que suggerien, amb un mot abstracte, principis que la doctrina del règim condemna, han estat, és clar, rebatejats:

Noms antics	*Noms actuals*
Autonomia	Unidad
Democracia	Movimiento Nacional
Igualtat	Alava
Independencia	Badajoz
Internacional	Nación
Revolució	Unificación
República	General Mola

Els noms d'alguns republicans i liberals, la Falange els ha canviat també per d'altres de més reaccionaris. Un exemple:

Noms antics	*Noms actuals*
Castelar	Donoso Cortès
Riego	Zumalacàrregui
Ruiz Zorrilla	Marqués de Santillana
Pau Iglesias	Princesa

I no cal dir que el de Fiveller és altra vegada el de Fernando VII.

Una pila de noms lligats amb la història de Catalunya han estat substituïts, ultra el de Corts Catalanes, ara de José Antonio, pels noms, més innocus, de certes províncies:

Noms antics	*Noms actuals*
Provença	Murcia
Rossellò	Palencia
València	Huelva
Còrsega	Soria

El de París és ara el de Berlín i la *hispanidad* és reflectida pels noms de Belchite, de Santa María de la Cabeza, del Teniente Coronel González Tablada, de García Morato, de Ruiz de Alda, del Comandante Franco i d'altres per l'estil.

I no han canviat el de Perot lo Lladre, perquè, en llur estultícia, els falangistes no saben que es tracta d'una de les figures més simpàtiques de la història de les lluites pageses de Catalunya, de Joan Pere Sala, cap dels remences del Vallès, esquarterat a Barcelona el 28 de març del 1485.

Governar en sentit únic

Aquest mes passat, la premsa franquista ha dedicat un llarg espai de les seves columnes a propagar la convocatòria de l'Institut Nacional de Previsió per concedir unes pensions vitalícies als periodistes de més de 70 anys.

Després de més de mig segle de passar gana omplint quartilles, Franco ha disposat que aquells que siguin els escollits beneficiaran de l'enorme quantitat de 2.000 pessetes anuals, encara no 6 pessetes diàries, just per comprar un quilo de patates.

Però només els escollits, diem, puix que, segons les bases d'adjudicació, compten, més que els anys de galeres,

«la prestación de servicios destacados al glorioso Movimiento nacional durante el alzamiento.»

I no ho diuen una vegada, sinó que en presentar la sol·licitud, els septuagenaris candidats a l'almoina han de presentar, entre altres certificacions, la

«documentación que pruebe la adhesión inequívoca al Movimiento.»

Ço que prova dues coses: primera, que l'Institut de Previsió de nacional no en té més que el nom i, segona, que el franquisme no s'arruïna pas gaire amb els gossos de la ploma un cop no li serveixen.

Que sigui amb ells tan rata no ens emociona gens. L'interès de la convocatòria està que posa de relleu, una vegada més, que el franquisme és un règim de discriminació indecent, que no governa més que de cara a una infima minoria que li és adicta que no ha estat mai nacional malgrat el seu ximlim patrioter, que només es recorda de la nació quan ha de robar-la o d'aplicar el terror contra aquells —que són milions—, que no tenen cèdula falangista.

Cada manifestació, gran o petita, de la vida oficial del règim espuri, estranger, que destrueix Espanya és una confirmació de la unilateralitat de la seva funció: la de governar per a ells i només que per a ells.

Amb tot, és l'únic que poden fer, per tal com tenen tots els pobles hispànics en contra.

L'EXPANSIO DELS ESTATS UNITS EN EL PASSAT I EL PRESENT

ment equitatiu que hàgim deixat als indis allò que resta».

Els historiadors oficials nordamericans fan una descripció tan «decent» i tan renyida amb la veritat, d'un altre aspecte de la creixença impetuosa de la República transatlàntica en el curs dels segles XVIII i XIX.

Volem parlar de l'esclavatge dels negres, poble importat per força d'Africa i transformat, en la tan esbombada democràcia nordamericana, en una nació desheretada, condemnada a multiplicar amb la seva suor les riqueses de la «raça superior». No obstant, tot investigador objectiu del passat i del present d'Amèrica no és possible que passi en silenci l'esclavitud dels negres en el passat i la vergonyosa opressió nacional i la discriminació de races de la qual són objecte en els nostres dies. I tanmateix, és tracta d'una nació que, malgrat l'explotació inhumana de què és objecte, constitueix, avui encara, una desena part de la població del país.

L'expansiò per la guerra de rapinya

ELS Estats Units han augmentat llur territori encara per d'altres mitjans que l'expropiació i l'exterminació dels indis sense defensa. A mitjan del segle passat, van fer la guerra a Mèxic; una guerra l'objectiu de la qual era Texas. Val la pena de posar de relleu algunes particularitats d'aquesta guerra, car posa al descobert els trets característics dels nous actes d'expansió dels Estats Units.

D'any en any, els americans del Nord s'instal·laven a Texas sense autorització prèvia del Govern mexicà. Un cop els colons es van sentir prou forts, van proclamar la separació de Texas de Mèxic i van exigir-ne la reunió als Estats Units. Mèxic estava disposat a reconèixer la independència de Texas, però posava objeccions a la seva anexió als Estats Units. El Govern de Washington preferí recórrer a una política d'agressió, segur d'obtenir una victòria fàcil sobre un país esquinçat per les dissensions interiors, i arrossegà Mèxic a la guerra.

Heus ací en quins termes el president James K. Polk va haver-ne de defensar les circumstàncies atenuants en el seu missatge del 29 d'abril del 1845:

«El Yucatan ha demanat més d'una vegada l'ajut de les potències europees. Aquestes potències no han arribat encara, però estan a punt d'arribar i demanaran, a canvi de llur ajut, el Poder i la sobirania en un país al qual hauran prestat llur socors. I nosaltres no podem tolerar-ho».

Decididament no es produeix mai res de nou en aquest món. Aquesta explicació no recorda, per exemple, els raonaments que es fan avui, després d'un segle, per intentar de justificar la necessitat d'una política d'expansió i de força? La guerra amb Mèxic es va acabar per la signatura del tractat del 1848. Aquest acte legitimava l'anexió de Texas. A més, en virtut d'aquest tractat, els Estats Units passaven a ésser amos de Nuevo Mèxico, de Califòrnia i d'altres territoris. Mèxic va rebre una suma de 15 milions de dòlars. No té res d'estrany, doncs, que els republicans progressius no siguin gens inclinats a enorgullir-se d'aquesta guerra i és per això que Grant va escriure en les seves memòries:

«Fou una guerra de conquesta, una guerra de les més injustes que una nació més forta hagi pogut fer mai contra un poble més feble».

Les guerres que els Estats Units han fet en el curs del segle passat els han costat ben poc. Les expedicions punitives contra els indis no els havien costat més pèrdues en homes que les registrades a l'Exèrcit en temps de pau. Les despeses no excedien gens de la càrrega suportada ordinàriament pel manteniment de l'Exèrcit regular. Les pèrdues més considerables en homes foren les registrades durant la guerra contra Mèxic: 13.000 *morts i ferits. D'altra banda, les adquisicions territorials fetes en un segle després de la guerra de la independència no han costat als Estats Units més que uns* 50 *milions de dòlars, o sigui que no arriba a allò que costa la construcció d'un gratacel de Nova York. Naturalment, lluny de constituir una compensació per a les adquisicions territorials, aquests diners no estaven destinats a res més que a dissimular els actes de violència. Aquestes han estat les despeses ocasionades per l'adquisició d'un territori immens i ric la superfície del qual és tres vegades més gran que la de Gran Bretanya, de França, d'Espanya, d'Alemanya, d'Itàlia i de Bèlgica reunides!*

No té res d'estrany, doncs, que les potències rivals consideressin que els Estats Units havien nascut sota una bona estrella.

Els Estats Units, potència mundial

PER pintoresca que sigui la història de l'extensió dels Estats Units durant el primer segle de llur existència, l'expansió del període actual té, tanmateix, una importància força més considerable.

A un ritme insospitat, els Estats Units país agrari, s'han transformat en una potència industrial de primer ordre. Del 1890 ençà, llur producció industrial ha superat la de la Gran Bretanya i, per aquest fet, ocupen el primer lloc en el mapa industrial del món. Abans, els Estats Units exportàven principalment productes agrícoles com cotó, llana, blat, així com productes de la indústria d'extracció com el carbó i el coure. De llavors ençà, les exportacions de productes manufacturats han augmentat ràpidament.

—El 1870 fou fundat el trust petroler de Rockefeller, la Standard Oil, amb la qual cosa s'inaugurava la història dels monopolis nordamericans i s'han concentrat riqueses fabuloses entre les mans d'un petit nucli d'homes.

Els historiadors han notat que després de la guerra civil els Estats Units havien frenat en certa manera llur expansió. Eren els problemes interiors allò que retenia principalment l'atenció del país. Els progressos realitzats per les forces democràtiques en lluita contra la vergonya de l'esclavisme van obligar, per un cert temps, que els partidaris de noves conquestes aturessin llur golafreria. Però els expansionistes no renunciaven gens a llurs plans, ans al contrari, aplegaven llurs forces per llançar-se a empreses encara més ardides. D'altra banda, la importància presa pels monopolis i llur influència creixent sobre l'orientació política de l'Estat van modificar el caràcter de l'expansió nordamericana.

No es tractava ja de la conquesta de territoris per la colonització, sinó dels profits que volien realitzar els monopolis industrials, bancaris, les corporacions comercials. La conquesta de terres té límits, mentre que no hi ha límit per als beneficis dels monopolis. Hom havia acabat de preocupar-se dels territoris limítrofs dels Estats Units, per tal com l'autoritat de Washington s'estén concèntricament damunt de certs països veïns o llunyans.

Es el período de la penetració econòmica i política del dòlar, que engrapa progressivament tot el món amb els seus tentacles. Els Estats Units penetren en aquesta època en l'arena de la política mundial, es converteixen en una potència mundial i entren en competició imperialista amb les grans potències. Es de llavors que participen en el joc de la diplomàcia mundial.

En aquest período l'expansió imperialista dels Estats Units té formes múltiples. Al mètode de conquesta s'afegeix el de la ingerència en els afers interiors d'altres països —sobretot en l'hemisferi occidental—, de sotmetre econòmicament Estats nominalment independents.

A l'època de la dominació dels monopolis, la política exterior dels Estats Units és posada cada vegada més al servei del capital financer. Els medis monopolistes exerceixen llur pressió sobre l'acció del Departament d'Estat i dicten fins i tot obertament llur voluntat als diplomàtics, com ho proven un gran nombre de documents, de discursos oficials i oficiosos dels banquers, de dirigents de trustos i de llurs portantveus. Citem com un exemple l'opuscle publicat després de la primera guerra mundial per l'Associació nacional per a la defensa dels drets dels americans a Mèxic, de la qual formaven part personalitats rellevants del consorci bancari Morgan, del trust Standard Oil de Rockefeller i altres poderoses companyies. Els autors del document es lamentaven que

«les brillants possibilitats per establir el control nordamerica sobre la gran indústria de l'Europa continental, per exemple, no són posades en prou bones condicions, la qual cosa fa que els anglesos puguin apoderar-se'ne».

Els autors de l'opuscle s'aixecaven contra la «indiferència dels nostres capitalistes», fet que ells expliquen per la incertitud de trobar un ajut suficient i la defensa de llurs interessos per part del Govern.

Seguia un programa d'acció ben eloqüent que expressa les intencions dels imperialistes dels Estats Units:

«Si volem desenvolupar de vers el nostre comerç exterior, cal que els nostres homes es desplacin, que participin en el desenvolupament de la indústria dels països estrangers. Amb llur activitat a l'estranger han de crear un moviment de negocis favorable a la nostra navegació; han de tenir la possibilitat de col·locar llurs capitals en països estrangers i han de participar en la marxa de les empreses industrials en les quals tenen interessos, amb la certitud que llur vida i llurs béns seran protegits com cal, sense restricció ni dubtes, pel braç poderós i ràpid de llur Govern favorable a llurs interessos.»

Com veieu, s'han acabat les frases hipòcrites sobre la civilització, els sentiments d'humanitat i pacífics, per donar pas a un llenguatge sec d'homes de negocis que exposen un programa de política exterior completament posat al servei del dòlar, dels monopolis industrials i bancaris.

(Continuarà.)

(c) Ministerio de Cultura 2005